

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL

PHILIPPE LÉGER

prezentate la 6 aprilie 2006¹

1. Prezenta procedură preliminară își are originea într-un litigiu privind rambursarea unor taxe antidumping datorate pentru importul în Comunitate de lenjerie de pat din bumbac originară din India și Pakistan. Instituirea acestor taxe a determinat deschiderea unei proceduri de soluționare a litigiilor la Organizația Mondială a Comerțului (denumită în continuare „OMC”), care a constatat incompatibilitatea acestora cu Acordul privind aplicarea articolului VI al Acordului general pentru tarife și comerț 1994 (denumit în continuare „Acordul anti-dumping”)².

2. În prezenta cauză, High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Regatul Unit), solicită Curții să aprecieze, din perspectiva dreptului comunitar, validitatea regulamentelor de instituire a taxelor antidumping în cauză, ținând cont de recomandările și de hotărârile Organului de soluționare a litigiilor al OMC (denumit în continuare „OSL”). În cazul în care unul dintre aceste regulamente este lipsit de validitate, această instanță ridică de aseme-

nea problema modalităților prin care aceste taxe ar putea fi rambursate.

3. Pentru examinarea acestei trimeri preliminare va fi necesar în special să se analizeze dacă în cadrul aprecierii validității trebuie ținut cont de recomandările și hotărârile formulate de OSL. De asemenea, aceasta determină examinarea validității normelor de drept prin care se instituie metoda analizei economice adoptate de autoritățile comunitare în scopul stabilirii măsurilor antidumping în cauză.

I — Cadrul juridic

A — Acordurile internaționale multilaterale din cadrul Runderi Uruguay

4. La 15 aprilie 1994, Comunitatea Europeană a semnat Actul final cuprinzând

¹ — Limba originală: franceza.

² — JO L 336, p. 103, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 112.

rezultatele negocierilor comerciale multilaterale din cadrul Rundei Uruguay, Acordul de instituire a OMC, precum și toate acordurile și înțelegerile menționate în anexele 1-4 (denumite în continuare „acordurile OMC”).

5. Printre aceste anexe figurează Acordul general pentru tarife și comerț 1994 (denumit în continuare „GATT 1994”) și Înțelegerea privind regulile și procedurile de soluționare a litigiilor (denumită în continuare „înțelegerea”) ³.

6. În urma semnării Actului final, Consiliul a adoptat Decizia 94/800/CE din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) ⁴.

1. Acordul de instituire a OMC

7. Astfel cum reiese din preambulul Acordului de instituire a OMC, părțile contractante au încheiat acorduri „vizând, pe bază de

reciprocitate și avantaje reciproce, reducerea substanțială a taxelor vamale și a altor obstacole în calea schimburilor comerciale, precum și eliminarea discriminărilor în relațiile comerciale internaționale”.

8. Articolul III alineatul (2) din acordul respectiv prevede că OMC constituie „un for pentru negocieri între membrii săi cu privire la relațiile lor comerciale multilaterale [...]”.

9. Articolul II alineatul (2) din acest acord precizează că „acordurile și instrumentele juridice conexe cuprinse în anexele 1, 2 și 3 [...] sunt obligatorii pentru toți membrii” ⁵.

2. GATT 1994

10. Acest acord figurează în anexa 1A la Acordul de instituire a OMC și constituie un acord multilateral privind comerțul cu mărfuri.

3 — JO 1994, L 336, p. 234, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 248.

4 — JO L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 1.

5 — A se vedea și articolul XVI din același acord care, la alineatul (4), prevede că „[f]iecare membru asigură conformitatea actelor cu putere de lege, normelor și procedurilor administrative cu obligațiile sale, astfel cum acestea sunt enunțate în acordurile cuprinse în anexe”.

11. Articolul VI alineatul (1) din GATT 1994 precizează că dumpingul, „care permite introducerea produselor dintr-o țară pe piața unei alte țări la un preț inferior valorii lor normale, poate face obiectul unei sancțiuni dacă produce sau amenință cu producerea unui prejudiciu important pentru o ramură de producție de pe teritoriul unei părți contractante sau dacă produce întârzieri importante în crearea unei ramuri de producție naționale”.

12. Această dispoziție este pusă în aplicare prin Acordul antidumping care stabilește condițiile în care pot fi instituite măsuri antidumping.

13. Articolul 2 din acest acord, intitulat „Stabilirea existenței unui dumping”, prevede la alineatul 1 că „un produs poate fi considerat ca făcând obiectul unui dumping, adică fiind introdus pe piața unei alte țări la un preț inferior valorii sale normale, dacă prețul de export al acestui produs atunci când este exportat dintr-o țară în alta este inferior prețului comparabil, practicat în cursul unor operațiuni comerciale normale, pentru produsul similar destinat consumului în țara exportatoare”.

14. Așadar, pentru determinarea existenței unui dumping este necesar să se stabilească valoarea normală a unui produs similar pe

piața internă a țării de origine (articolul 2.2), precum și prețul de export al produsului respectiv (articolul 2.3), în scopul de a stabili o marjă de dumping (articolul 2.4)⁶.

15. În afară de stabilirea existenței unui dumping, este necesar să se determine dacă prin această practică se cauzează un prejudiciu important ramurii de producție națională din țara importatoare. În acest scop, articolul 3 alineatul (4) din Acordul antidumping precizează factorii care trebuie avuți în vedere la examinarea impactului importurilor care fac obiectul unui dumping asupra ramurii de producție națională în cauză.

16. În sfârșit, articolul 18 alineatul (4) din acest acord impune fiecărei părți contractante să ia „toate măsurile necesare, cu caracter general sau special, pentru a asigura [...] conformitatea actelor cu putere de lege, normelor și procedurilor administrative cu prevederile prezentului acord [...]”.

6 — Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare se referă în special la articolele 2.2.2 punctul (ii), 2.4.2 și 3.4 din Acordul antidumping. Pentru o mai bună înțelegere, vom preciza conținutul acestor dispoziții în cadrul analizei.

3. Înțelegerea

17. Înțelegerea este cuprinsă în anexa 2 la Acordul de instituire a OMC. Aplicarea recomandărilor și hotărârilor pronunțate în temeiul acesteia este de competența OSL⁷.

18. În temeiul articolului 3 alineatul (2), această înțelegere are ca obiect „păstrarea drepturilor și a obligațiilor membrilor în conformitate cu acordurile vizate și [...] clarificarea dispozițiilor existente ale acestor acorduri în conformitate cu regulile cutumiare de interpretare a dreptului internațional public”.

19. În lipsa unei soluții convenite de părți de comun acord, mecanismul de soluționare a litigiilor instituit prin această înțelegere are drept obiectiv, în temeiul articolului 3 alineatul (7), „retragerea măsurilor în cauză, dacă se constată că acestea sunt incompatibile cu prevederile vreunuia dintre acordurile vizate”.

20. Atunci când măsura considerată incompatibilă nu poate fi retrasă imediat, membrul

respectiv poate dispune de un termen rezonabil conform articolului 21 alineatul (3) din înțelegere.

21. De asemenea, la expirarea acestui termen și în lipsa unei aduceri în conformitate, articolul 22 alineatul (2) din această înțelegere permite membrului respectiv să deschidă negocieri cu oricare parte în litigiu, cu titlu temporar, în scopul găsirii unei compensații acceptabile pentru ambele părți. În cazul în care nu se convine asupra niciunei compensații satisfăcătoare, oricare parte poate solicita OSL să suspende temporar aplicarea de concesiuni sau alte obligații cu privire la acest membru.

B — Reglementarea comunitară

1. Regimul privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea unor țări terțe în raport cu Comunitatea Europeană

22. În momentul situației de fapt din acțiunea principală, acest regim era definit prin Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului⁸.

7 — În conformitate cu articolul IV alineatul (3) din Acordul de instituire a OMC, Consiliul General al OMC, alcătuit din reprezentanții tuturor membrilor, îndeplinește aceste obligații.

8 — Regulamentul din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223, denumit în continuare „regulamentul de bază”).

23. Acest regulament a fost adoptat de Comunitate în temeiul obligațiilor care rezultă pentru aceasta din articolul 18 alineatul (4) din Acordul antidumping și are ca obiect transpunerea, în măsura posibilului, termenilor acestui acord pentru a se asigura o aplicare adecvată și transparentă⁹.

24. În temeiul acestui regulament, ancheta și impunerea unei taxe antidumping provizorii este de competența Comisiei. În ceea ce privește adoptarea unei taxe definitive, aceasta este de competența Consiliului¹⁰. Aceste taxe se impun prin regulament și se percep de statele membre în conformitate cu forma și cu rata de schimb stabilite prin regulamentul care le impune¹¹.

25. În scopul de a institui o măsură antidumping, autoritățile comunitare trebuie să constate existența unui dumping și a unui prejudiciu important adus „industriei comunitare” de acel dumping¹². De asemenea, autoritățile respective trebuie să aprecieze

dacă este în interesul Comunității să instituie o taxă antidumping.

26. Articolul 1 alineatul (1) din regulamentul de bază prevede că „[p]oate fi supus unei taxe antidumping orice produs care face obiectul unui dumping în cazul în care punerea sa în liberă circulație în cadrul Comunității cauzează un prejudiciu”.

27. Conform articolului 1 alineatul (2), se consideră că un produs face obiectul unui dumping „atunci când prețul său de export către Comunitate este mai mic decât prețul comparabil, practicat în cadrul operațiunilor comerciale normale, pentru produsul similar^[13] în țara exportatoare^[14]”.

28. Stabilirea valorii normale a produsului similar se efectuează cu respectarea condițiilor prevăzute la articolul 2 din regulamentul respectiv. În principiu, aceasta se stabilește pe baza prețurilor reale practicate în țara de origine. Totuși, în cazul în care nu se efectuează nicio vânzare a produsului similar în cadrul operațiunilor comerciale

9 — A se vedea considerentul (5).

10 — A se vedea articolele 6, 7 și 9 din regulamentul de bază. Pentru o mai mare comoditate, ne vom referi la Comisie și la Consiliu, atunci când își îndeplinesc funcțiile respective, prin denumirea comună „autorități comunitare” sau „instituții comunitare”.

11 — A se vedea articolul 14 alineatul (1) din regulamentul de bază.

12 — Conform articolului 4 alineatul (1) din regulamentul de bază, prin „industrie comunitară” se înțelege „totalitatea producătorilor comunitari de produse similare sau cei dintre ei ale căror producții suplimentare constituie un procent semnificativ [...] din producția comunitară totală a acestor produse [...]”. În temeiul articolului 5 alineatul (4) din același regulament, suma producțiilor trebuie să reprezinte peste 50 % din producția totală a produsului similar.

13 — Conform articolului 1 alineatul (4) din regulamentul de bază, prin „produs similar” se înțelege un produs identic sau un produs care, cu toate că nu este asemănător în toate privințele, „prezintă caracteristici foarte apropiate celor ale produsului respectiv”.

14 — În temeiul articolului 1 alineatul (3) din regulamentul de bază, țara exportatoare este, în principiu, țara de origine a produsului respectiv.

normale, articolul 2 alineatul (3) din regulamentul de bază permite să se recurgă la o valoare normală „calculată” a produsului, stabilită în special pe baza costului de producție din țara de origine, la care se adaugă o sumă rezonabilă pentru costurile de vânzare, pentru cheltuielile administrative și pentru alte costuri generale (denumite în continuare „costurile VAG”) și pentru profit.

29. Articolul 2 alineatul (10) din acest regulament stabilește în continuare criteriile în baza cărora instituțiile efectuează o comparație „echitabilă” între prețul de export al produsului vizat și valoarea normală a produsului similar. Această comparație, care poate fi efectuată potrivit celor trei metode menționate la articolul 2 alineatul (11) din regulamentul respectiv, permite stabilirea marjei de dumping. Aceasta reprezintă „suma cu care valoarea normală depășește prețul de export”¹⁵.

30. În ceea ce privește articolul 3 din regulamentul de bază, acesta precizează condițiile în care trebuie stabilită existența unui prejudiciu adus industriei comunitare.

31. Atunci când se stabilește că importurile în Comunitate fac obiectul unui dumping care cauzează un prejudiciu important,

autoritățile comunitare trebuie, în final, să stabilească, în conformitate cu articolul 21 din acest regulament, dacă este în interesul Comunității să se aplice măsuri antidumping¹⁶.

32. În orice caz, articolul 9 alineatul (4) din regulamentul menționat precizează că valoarea taxei antidumping definitive „nu trebuie să depășească marja de dumping stabilită și trebuie să fie mai mică decât această marjă, în cazul în care această taxă mai mică este suficientă pentru a elimina prejudiciul adus industriei comunitare”¹⁷.

33. În caz contrar, articolul 11 alineatul (8) din regulamentul de bază prevede că „un importator poate cere rambursarea taxelor percepute atunci când se demonstrează că marja de dumping pe baza căreia au fost achitate taxele a fost eliminată sau redusă la un nivel inferior nivelului taxei în vigoare”.

16 — Astfel, înainte de a impune taxe antidumping, instituțiile comunitare trebuie să compare interese divergente și să ia în considerare nu numai interesele exportatorilor și ale importatorilor care fac obiectul anchetei, ci și interesele industriei comunitare, ale utilizatorilor și ale consumatorilor. Compararea acestor interese se reflectă în textul articolului 9 alineatul (4) din regulamentul respectiv, care prevede că valoarea taxei antidumping nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru a elimina prejudiciul adus industriei comunitare. A se vedea în această privință Hotărârea Tribunalului din 29 septembrie 2000, *International Potash Company/Consiliul* (T-87/98, Rec., p. II-3179, punctul 42), și Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2003, *Euroalliances și alții/Comisia* (T-132/01, Rec., p. II-2359, punctul 45).

17 — În temeiul articolului 7 alineatul (2) din regulamentul de bază, acest principiu se aplică și taxei antidumping provizorii impuse de Comisie.

15 — A se vedea articolul 2 alineatul (12) din același regulament.

2. Taxele antidumping în litigiu privind importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan

b) Repunerea în discuție a taxelor antidumping în litigiu de către OSL

a) Instituirea taxelor antidumping în litigiu

34. În urma instituirii de către Comisie a unei taxe antidumping provizorii la importurile în Comunitate de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan¹⁸, Consiliul a adoptat, în temeiul regulamentului de bază, Regulamentul (CE) nr. 2398/97¹⁹.

35. Regulamentul în litigiu confirmă concluziile Comisiei potrivit cărora aceste importuri fac obiectul unui dumping care aduce un prejudiciu important industriei comunitare și instituie, în interesul Comunității, o taxă antidumping definitivă.

36. În urma instituirii, prin regulamentul în litigiu, a unor taxe antidumping definitive aplicate exporturilor sale de lenjerie de pat, Republica India a sesizat OSL la 3 august 1998 și a solicitat inițierea unor consultări cu Comunitatea Europeană²⁰. Întrucât aceste consultări nu au permis să se ajungă la o soluție convenită de comun acord, Republica India, în temeiul articolului 4 alineatul (7) din înțelegere, a solicitat OSL constituirea unui grup special însărcinat cu examinarea compatibilității regulamentului respectiv din perspectiva dispozițiilor relevante ale OMC.

37. Pe de o parte, potrivit raportului publicat la 30 octombrie 2000²¹, grupul special al OSL a considerat că articolul 2.4.2 din Acordul antidumping a fost încălcat de Comunitate prin aplicarea metodei de „reducere la zero” a marjelor de dumping negative în momentul stabilirii marjei medii ponderate de dumping. Pe de altă parte, acesta a constatat o incompatibilitate între articolul 3.4 din acest acord și modul în care Comunitatea a acționat pentru a stabili existența unui prejudiciu adus industriei comunitare, întrucât aceasta din urmă a luat

18 — Regulamentul (CE) nr. 1069/97 din 12 iunie 1997 (JO L 156, p. 11, denumit în continuare „regulamentul provizoriu”).

19 — Regulamentul din 28 noiembrie 1997 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan (JO L 332, p. 1, denumit în continuare „regulamentul în litigiu”).

20 — Aceste consultări au fost solicitate în temeiul articolului 4 din înțelegere, al articolului XXIII din GATT 1994 și al articolului 17 din Acordul antidumping.

21 — A se vedea raportul „Comunitățile Europene – Drepturi antidumping aplicate importurilor de lenjerie de pat din bumbac originare din India”, disponibil pe pagina de internet a OMC (<http://www.wto.org>, cu referința WT/DS141/R).

în considerare informații referitoare la producători care nu fac parte din ramura de producție națională, astfel cum a fost definită de autoritățile însărcinate cu efectuarea anchetei, și nu a evaluat toți factorii pertinenti care influențează situația acestei ramuri.

38. Sesizat cu o acțiune formulată de Comunitate, Organul permanent de apel al OSL, în Raportul din 1 martie 2001²², a menținut constatarea grupului special potrivit căreia utilizarea metodei de „reducere la zero” de către Comunitate în cadrul anchetei antidumping în cauză era incompatibilă cu articolul 2.4.2 din Acordul antidumping. În plus, Organul de apel a constatat de asemenea că, atunci când a determinat valoarea normală „calculată” a produsului și, în special, valorile aferente profitului, Comunitatea a acționat într-un mod incompatibil cu articolul 2.2.2 punctul (ii) din acest acord.

39. La 12 martie 2001, OSL a adoptat rapoartele grupului special și ale Organului de apel și, în temeiul articolului 19 alineatul (1) din înțelegere, a solicitat Comunității să își aducă măsurile în conformitate cu Acordul antidumping.

22 — A se vedea raportul „Comunitățile Europene — Drepturi antidumping aplicate importurilor de lenjerie de pat din bumbac originare din India”, disponibil pe pagina de internet a OMC (<http://www.wto.org>, cu referința WT/DS141/AB/R).

40. În conformitate cu articolul 21 alineatul (3) litera (b) din înțelegere, Republica India și Comunitatea au convenit cu privire la un termen rezonabil pentru aplicarea recomandărilor și a hotărârilor OSL, termen care a expirat la 14 august 2001.

c) Reexaminarea taxelor antidumping în litigiu de către Comunitate în urma recomandărilor și a hotărârilor OSL

41. La 23 iulie 2001, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1515/2001 privind măsurile pe care Comunitatea le poate lua ca urmare a unui raport adoptat de Organul de soluționare a litigiilor al OMC privind măsurile antidumping sau antisubvenții²³.

42. Potrivit considerentului (4), acest regulament are drept scop să permită Comunității, atunci când aceasta consideră necesar, să asigure conformitatea unei măsuri luate în special în temeiul regulamentului de bază cu recomandările și hotărârile incluse într-un raport adoptat de OSL.

23 — JO L 201, p. 10, Ediție specială, 11/vol. 24, p. 112.

43. În acest scop, articolul 1 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1515/2001 prevede că măsura contestată poate fi modificată sau abrogată de Consiliu.

44. În plus, în temeiul articolului 2 alineatul (1) din acest regulament, „Consiliul poate, de asemenea, să ia una dintre măsurile prevăzute la articolul 1 alineatul (1), pentru a ține seama de interpretările juridice formulate într-un raport adoptat de OSL în ceea ce privește o măsură care nu a fost contestată”.

45. Articolul 3 din regulamentul respectiv precizează, în sfârșit, că aceste măsuri „produc efecte de la data intrării în vigoare și nu pot fi invocate pentru obținerea rambursării drepturilor percepute înainte de această dată, cu excepția cazului în care se prevede altfel”.

46. În temeiul articolului 1 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1515/2001, la 7 august 2001, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 1644/2001²⁴ prin care, în temeiul recomandărilor OSL, se modifică regulamentul în litigiu în ceea ce privește importurile originare din India.

24 — Regulament de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2398/97 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan și de suspendare a aplicării acestuia în ceea ce privește importurile originare din India (JO L 219, p. 1).

47. Această revizuire privește stabilirea valorii normale „calculate” a produsului similar, calculul marjei medii ponderate de dumping (nu a fost aplicată nicio reducere la zero) și, în sfârșit, stabilirea existenței unui prejudiciu.

48. În lumina acestei reexaminări, Consiliul a confirmat existența unui dumping prejudiciabil pentru industria comunitară din cauza importurilor originare din Egipt, India și Pakistan. Totuși, acesta a constatat existența unui dumping mai mic și a redus valoarea taxelor antidumping instituite prin regulamentul în litigiu cu privire la exporturile efectuate de India²⁵. În plus, Consiliul a decis să suspende aplicarea măsurilor antidumping²⁶.

49. În continuare, în temeiul articolului 2 din Regulamentul nr. 1515/2001, Consiliul a considerat că este adecvat să reexamineze măsurile privind importurile originare din Egipt și Pakistan (care nu făcuseră obiectul contestației în fața OSL), adoptând Regulamentul (CE) nr. 160/2002²⁷.

25 — Articolul 1 din Regulamentul nr. 1644/2001.

26 — Articolul 2 din același regulament.

27 — Regulamentul din 28 ianuarie 2002 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2398/97 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan și de finalizare a procedurii referitoare la importurile originare din Pakistan (JO L 26, p. 1).

50. Articolul 1 din acest regulament suspendă aplicarea taxelor antidumping instituite prin regulamentul în litigiu în ceea ce privește importurile originare din Egipt și prevede expirarea acestor taxe la 28 februarie 2002²⁸.

51. Articolul 2 din regulamentul respectiv finalizează procedura privind importurile originare din Pakistan în măsura în care noul calcul a demonstrat că nu exista dumping la exporturile privind produsul vizat realizate de o oarecare societate pakistaneză.

52. Având în vedere abrogarea măsurilor privind importurile originare din Pakistan și expirarea măsurilor privind importurile originare din Egipt, Consiliul a analizat din nou concluziile privind importurile originare din India. La finalul acestei reexaminări, întemeiate pe articolul 11 alineatul (3) din regulamentul de bază²⁹, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 696/2002³⁰ prin care se menține taxa antidumping definitivă

instituită la importurile indiene, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1644/2001.

II — Acțiunea și procedura principală

53. Prin scrisoarea din 10 iunie 2002, Ikea Wholesale Ltd (denumită în continuare „Ikea” sau „reclamanta”) a solicitat Commissioners of Customs and Excise (denumiți în continuare „Commissioners”) rambursarea taxelor antidumping achitate pentru importurile de lenjerie de pat din bumbac originară din India și Pakistan. Ikea solicită rambursarea sumei de 230 301,74 GBP corespunzătoare taxelor percepute pentru importurile originare din Pakistan în perioada cuprinsă între martie 2000 și ianuarie 2002 și a sumei de 69 902,29 GBP corespunzătoare unei părți din taxele percepute pentru importurile originare din India în perioada cuprinsă între martie 2000 și august 2001.

54. Această cerere de rambursare a fost formulată în temeiul articolelor 236 și 239 din Codul vamal comunitar³¹. În susținerea cererii, Ikea a invocat nelegalitatea regula-

28 — Conform articolului 1 alineatul (2) din Regulamentul nr. 160/2002, taxa antidumping instituită cu privire la importurile de lenjerie de pat originare din Egipt a expirat în mod efectiv la 28 februarie 2002, nicio cerere de reexaminare nefiind primită de Comisie în termenul prevăzut de acest regulament.

29 — Această dispoziție permite autorităților comunitare să reexamineze necesitatea menținerii măsurilor dacă aceasta se justifică (de exemplu, atunci când există o schimbare importantă privind circumstanțele dumpingului și ale prejudiciului).

30 — Regulamentul din 22 aprilie 2002 de menținere a taxei antidumping definitive instituite la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din India prin Regulamentul nr. 2398/97, modificat și suspendat prin Regulamentul nr. 1644/2001 (JO L 109, p. 3).

31 — Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58).

mentului în litigiu și în special a examinărilor efectuate de autoritățile comunitare pentru a calcula aceste taxe. Reclamanta s-a întemeiat în special pe concluziile rapoartelor OSL.

230 CE. Pe de altă parte, reclamanta a considerat că aceste regulamente erau nelegale.

55. Commissioners au respins cererea și au menținut această decizie în urma unei proceduri formale de reexaminare administrativă, considerând, pe de o parte, că regulamentul în litigiu impunea o taxă antidumping definitivă la aceste importuri efectuate în perioada în cauză și, pe de altă parte, că Regulamentul nr. 1644/2001 și Regulamentul nr. 160/2002 nu prevedeau rambursarea retroactivă a taxelor deja percepute.

58. Această instanță a anulat hotărârea pronunțată de VAT and Duties Tribunal arătând că Ikea nu avea calitate pentru a formula în mod direct o acțiune în anulare în fața instanței comunitare, în temeiul articolului 230 CE, în măsura în care nici regulamentul în litigiu, nici Regulamentul nr. 1644/2001 și nici Regulamentul nr. 160/2002 nu o vizau direct și individual. În aceste condiții, instanța a considerat că reclamanta putea contesta aceste regulamente în cadrul acțiunii introduse în fața sa împotriva refuzului de rambursare a taxelor și că avea obligația de a sesiza Curtea cu o întrebare preliminară privind aprecierea validității regulamentelor în cauză.

56. În consecință, Ikea a formulat o acțiune împotriva acestei decizii la VAT and Duties Tribunal (Londra). Prin Decizia din 8 septembrie 2003, acesta a respins acțiunea în special pentru motivul că, în lipsa unei acțiuni în anulare formulată în temeiul articolului 230 CE, regulamentele în cauză au devenit definitive în privința reclamantei.

III — Trimiterea preliminară

57. La 31 octombrie 2003, Ikea a declarat apel împotriva acestei hotărâri la High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division. Pe de o parte, aceasta a susținut că nu era vizată direct și individual de regulamentele în cauză în sensul articolului

59. Având îndoieli cu privire la validitatea regulamentului în litigiu, precum și a Regulamentelor nr. 1644/2001, nr. 160/2002 și nr. 696/2002 (denumite în continuare „regulamentele subsecvente”), High Court of

Justice (England & Wales), Chancery Division, a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Trebuie să se considere, în lumina concluziilor grupului special al Organului de soluționare a litigiilor din cadrul OMC din Raportul din 30 octombrie 2000, punctul 7.2 literele (g) și (h), WT/DS1412/R, și ale Organului de apel al Organului de soluționare a litigiilor din cadrul OMC din Decizia din 1 martie 2002, punctele 86 și 87, WT/DS1141/AB/R, că Regulamentul (CE) nr. 2398/97 al Consiliului din 28 noiembrie 1997 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan [...] este în tot sau în parte incompatibil cu dreptul comunitar întrucât:

a) a aplicat o metodă greșită pentru a calcula suma reprezentând costurile de vânzare, cheltuielile administrative și alte costuri generale, precum și profitul, contrară articolului 2 alineatul (6) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene, astfel cum a fost modificat, și articolului 2.2.2 punctul (ii) din Acordul antidumping,

b) a aplicat o metodă greșită, recurgând la practica «reducerii la zero», pentru a stabili existența marjelor de dumping, comparând valoarea normală cu prețul de export, în mod contrar articolului 2 alineatul (11) din Regulamentul nr. 384/96 și articolului 2.4.2 din Acordul anti-dumping și/sau

c) nu a evaluat toți factorii pertinenti cauzatori de prejudiciu care influențează situația industriei comunitare și a săvârșit o eroare bazându-se pe factori referitori la societăți care nu aparțineau industriei comunitare pentru a stabili prejudiciul, cu încălcarea articolului 3 alineatul (5) din Regulamentul nr. 384/96 și a articolului 3.4 din Acordul antidumping?

2) Unul sau toate regulamentele următoare:

a) Regulamentul (CE) nr. 1644/2001 al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2398/97 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan și de suspendare a aplicării acestuia în ceea ce privește importurile originare din India,

- b) Regulamentul (CE) nr. 160/2002 al Consiliului de modificare a Regulamentului nr. 2398/97 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan și de finalizare a procedurii referitoare la importurile originare din Pakistan și/sau
- c) Regulamentul (CE) nr. 696/2002 al Consiliului de menținere a taxei antidumping definitive instituite la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din India prin Regulamentul nr. 2398/97, modificat și suspendat prin Regulamentul nr. 1644/2001,
- sunt incompatibile cu dreptul comunitar – inclusiv cu articolul 1, cu articolul 7 alineatul (1) și cu articolul 9 alineatul (4) din Regulamentul nr. 384/96, interpretate în lumina articolelor 1, 7.1 și 9 din Acordul antidumping –, în măsura în care acestea au fost adoptate pe baza unei reevaluări a informațiilor reunite în perioada de anchetă inițială, reevaluare din care a rezultat fie că nu existase vreun dumping, fie că acesta ar fi avut un nivel mai scăzut în perioada respectivă, însă nu prevăd totuși rambursarea sumelor achitate deja în aplicarea Regulamentului nr. 2398/97?
- 3) În plus, Regulamentele nr. 1644/2001, nr. 160/2002 și nr. 696/2002 sunt incompatibile cu articolul 7 alineatul (2) și cu articolul 9 alineatul (4) din Regulamentul nr. 384/96 și cu principiul proporționalității, în măsura în care prevăd un nivel al taxei antidumping care nu este strict proporțional cu suma reprezentând dumpingul sau cu prejudiciul pe care această taxă urmărește să îl compenseze?
- 4) Răspunsurile la întrebările de mai sus sunt diferite în ceea ce privește exporturile originare din India în comparație cu cele originare din Pakistan, ținând cont de:
- a) procedurile urmate în fața Organului de soluționare a litigiilor al OMC și/sau
- b) concluziile Comisiei incluse în Regulamentele nr. 1644/2001, nr. 160/2002 și nr. 696/2002?
- 5) În lumina răspunsurilor la întrebările de mai sus:
- a) o autoritate vamală națională trebuie să ramburseze total sau parțial

taxele antidumping pe care le-a perceput în aplicarea Regulamentului nr. 2398/97 și

ționalității prin faptul că nu au prevăzut rambursarea taxelor antidumping percepute în temeiul regulamentului în litigiu.

b) în caz afirmativ, în beneficiul cărei persoane și în ce condiții trebuie efectuată această rambursare?”

62. În acest context, prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere ridică problema dacă răspunsurile la întrebările precedente diferă în funcție de originea importurilor, din India sau din Pakistan.

IV — Obiectul întrebărilor preliminare

60. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să aprecieze validitatea regulamentului în litigiu. Pe de o parte, se solicită să se stabilească dacă recomandările și hotărârile formulate de OSL în cadrul rapoartelor privind importurile de lenjerie de pat pot obliga Curtea să țină cont de acestea atunci când apreciază validitatea regulamentului respectiv din perspectiva dreptului comunitar și, pe de altă parte, se solicită să se aprecieze validitatea analizei efectuate de autoritățile comunitare în cadrul instituirii taxelor antidumping definitive în cauză.

63. În sfârșit, prin intermediul celei de a cincea întrebări, aceasta solicită Curții să precizeze, dacă este cazul, modalitățile de realizare a unei rambursări eventuale a taxelor achitate în temeiul regulamentului în litigiu.

64. Vom examina întrebările adresate în ordinea indicată anterior.

V — Cu privire la validitatea regulamentului în litigiu

61. Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe cu privire la validitatea regulamentelor subsecvente. Problema privește aspectul dacă aceste regulamente nu sunt contrare regulamentului de bază (interpretat în lumina Acordului antidumping) și în special principiului propor-

65. Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, Curții să stabilească dacă regulamentul în litigiu trebuie declarat incompatibil cu regulamentul de bază în măsura în care OSL a constatat că regulamentul în litigiu era incompatibil cu Acordul antidumping.

66. Într-adevăr, întrebarea se ridică în măsura în care, trebuie să amintim, regulamentul de bază are drept obiect, potrivit considerentului (5), să transpună în dreptul comunitar termenii Acordului antidumping pentru a i se asigura o aplicare adecvată și transparentă.

67. Printre aceste dispoziții se află în special cele privind stabilirea existenței unui dumping și a unui prejudiciu. Astfel, metodele de calcul menționate la articolul 2.2.2 punctul (ii) și la articolul 2.4.2 din Acordul antidumping, precum și elementele care permit să se stabilească existența unui prejudiciu, menționate la articolul 3.4 din acel acord, sunt transpuse în termeni aproape identici în regulamentul de bază.

68. În Hotărârea din 9 ianuarie 2003, Petrotub și Republica/Consiliul³², Curtea a considerat că, prin adoptarea regulamentului de bază, Comunitatea intenționa să își îndeplinească obligațiile internaționale care decurg din Acordul antidumping. În această privință, aceasta a reținut că, prin articolul 2 alineatul (11) din acest regulament, autoritățile comunitare au intenționat să execute obligațiile specifice prevăzute la articolul 2.4.2 din acordul respectiv³³.

69. În aceste condiții, Curtea a considerat că, în conformitate cu jurisprudența generată de

Hotărârea din 7 mai 1991, Nakajima/Consiliul³⁴, avea obligația să controleze legalitatea unui regulament al Consiliului prin care sunt impuse taxe antidumping definitive în temeiul regulamentului de bază – precum regulamentul în litigiu – nu numai în lumina dreptului comunitar, ci și a Acordului antidumping.

70. În opinia noastră, aceeași concluzie se impune, în aceiași termeni, în prezenta cauză. Într-adevăr, prin articolul 2 alineatul (6) litera (a) și prin articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază, Comunitatea a intenționat să pună în aplicare obligațiile specifice prevăzute la articolul 2.2.2 punctul (ii) și, respectiv, la articolul 3.4 din Acordul antidumping.

34 — C-69/89, Rec., p. I-2069. În această hotărâre, Curtea a considerat că avea obligația să controleze legalitatea comportamentului instituțiilor comunitare în lumina normelor din GATT 1947, atunci când Comunitatea a intenționat să pună în aplicare o obligație specifică asumată în cadrul OMC. Este vorba despre una dintre cele două excepții la jurisprudența clasică potrivit căreia, având în vedere natura și economia acestora, acordurile OMC nu figurează în principiu printre normele în lumina cărora Curtea controlează legalitatea actelor instituțiilor comunitare (a se vedea în special Hotărârea Curții din 23 noiembrie 1999, Portugalia/Consiliul, C-149/96, Rec., p. I-8395, punctul 47, Hotărârea Curții din 12 martie 2002, Omega Air și alții, C-27/00 și C-122/00, Rec., p. I-2569, punctul 93, Hotărârea Petrotub și Republica/Consiliul, citată anterior, punctul 53, Hotărârea Curții din 30 septembrie 2003, Biret Internațional/Consiliul, C-93/02 P, Rec., p. I-10497, punctul 52, și Hotărârea Curții din 1 martie 2005, Van Parys, C-377/02, Rec., p. I-1465, punctul 39, precum și Hotărârea Tribunalului din 14 decembrie 2005, Laboratoire du Bain/Consiliul și Comisia, T-151/00, nepublicată în Recueil, Rec., 2005, p. II-23*, punctul 102). A doua excepție, precizată de Curte în Hotărârea din 22 iunie 1989, Fediol/Comisia (70/87, Rec., p. 1781, punctele 19-22), se aplică atunci când actul comunitar în cauză trimite în mod expres la dispoziții precise din acordurile OMC (în ceea ce privește acordurile OMC, a se vedea în special Hotărârile citate anterior Portugalia/Consiliul, punctul 49, și Biret Internațional/Consiliul, punctul 53).

32 — C-76/00 P, Rec., p. I-79.

33 — Punctul 56.

71. În aceste condiții și în temeiul jurisprudenței citate anterior, considerăm că validitatea regulamentului în litigiu trebuie apreciată nu numai în lumina dispozițiilor din regulamentul de bază, ci și în lumina dispozițiilor corespunzătoare din Acordul antidumping.

72. În plus, trebuie arătat că nu există nicio diferență importantă de redactare între dispozițiile relevante ale regulamentului de bază și dispozițiile corespunzătoare din Acordul antidumping.

73. În realitate, această cauză își are originea în faptul că OSL a interpretat dispozițiile relevante din Acordul antidumping într-un mod diferit de cel în care instituțiile comunitare au interpretat dispozițiile corespunzătoare din regulamentul de bază cu ocazia adoptării regulamentului în litigiu.

74. În aceste condiții, se pune întrebarea dacă, atunci când interpretează dispozițiile corespunzătoare din regulamentul de bază și, pe cale de consecință, atunci când controlează legalitatea regulamentului în litigiu din perspectiva acestui acord, Curtea este obligată să țină cont de modul în care OSL a interpretat dispozițiile relevante din Acordul antidumping.

75. Cu alte cuvinte, transpunând în dreptul comunitar dispozițiile din Acordul antidumping, prin interpretările făcute de OSL se instituie obligații în sarcina Comunității?

76. Înainte de a examina validitatea regulamentului în litigiu, trebuie să se răspundă, așadar, la întrebarea dacă recomandările și hotărârile OSL prin care sunt interpretate dispozițiile din Acordul antidumping pot, în speță, crea obligații în sarcina Curții.

A — Cu privire la efectul recomandărilor și al hotărârilor OSL în cadrul aprecierii validității regulamentului în litigiu

77. Considerăm, precum Consiliul și Comisia, că interpretările Acordului antidumping adoptate de OSL în cadrul rapoartelor privind importurile de lenjerie de pat nu pot crea obligații în sarcina Curții în privința aprecierii validității regulamentului în litigiu.

78. Într-adevăr, în măsura în care astfel de interpretări ar trebui să se impună, acestea ar dicta în mod inevitabil interpretarea dată de Curte dispozițiilor similare din dreptul comunitar.

79. Or, o astfel de soluție ar compromite autonomia ordinii juridice comunitare în atingerea obiectivelor care îi sunt proprii.

80. Într-adevăr, un tratat internațional trebuie interpretat nu numai în funcție de modul în care este redactat, ci și în lumina obiectivelor acestuia. Articolul 31 alineatul (1) din Convenția de la Viena cu privire la dreptul tratatelor din 23 mai 1969³⁵ precizează în această privință că „[u]n tratat trebuie interpretat cu bună-credință potrivit sensului obișnuit care trebuie atribuit termenilor [acestuia] [...] în contextul lor și în lumina obiectivului și scopului său”³⁶.

81. Astfel, în opinia noastră, identitatea dispozițiilor din Acordul antidumping și a dispozițiilor comunitare corespunzătoare nu înseamnă că acestea trebuie în mod necesar să fie interpretate în mod identic.

82. Într-adevăr, interpretările efectuate de OSL sunt condiționate de natura și de obiectivele proprii urmărite de OMC. Or, există o diferență notabilă între aceste obiective și cele urmărite de dreptul comunitar.

83. Deși Acordul de instituire a OMC conține un ansamblu de dispoziții obligatorii pentru părțile contractante³⁷, acesta constituie înainte de toate un for în cadrul căruia membrii săi negociază cu privire la relațiile lor comerciale multilaterale.

84. Obiectivul sistemului comercial internațional nu este acela de a crea o comunitate de drept și nici o piață unică asemănătoare celeia promovate în cadrul Comunității Europene³⁸. Mult mai modest, acesta constituie un cadru instituțional comun în care părțile contractante negociază „pe bază de reciprocitate și de avantaje reciproce”³⁹ drepturi și obligații în special pentru a reduce obstacolele în calea schimburilor comerciale și pentru a elimina discriminările în relațiile comerciale internaționale⁴⁰.

85. Pentru atingerea acestor obiective, dispozițiile acordurilor OMC sunt interpretate potrivit unor metode și abordări diferite de cele care pot fi privilegiate de instanța comunitară.

35 — Convenție disponibilă pe pagina de internet: http://untreaty.un.org/ilc/texts/instruments/francais/traites/1_1_1969_francais.pdf

36 — Sublinierea noastră.

37 — A se vedea în această privință articolul II alineatul (2) și articolul XVI alineatul (4) din Acordul de instituire a OMC.

38 — A se vedea în special Hotărârea din 5 februarie 1963, Van Gend & Loos (26/62, Rec., p. 1).

39 — Preambul, alineatul (3) din Acordul de instituire a OMC (sublinierea noastră).

40 — A se vedea considerentele (1) și (3) ale Acordului de instituire a OMC, precum și preambulul acordului GATT 1994.

86. Astfel, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din înțelegere, aceste dispoziții trebuie clarificate „în conformitate cu regulile cutumiare de interpretare a *dreptului internațional public*”⁴¹. Pe de altă parte, interpretările *oficiale* ale acestor acorduri intră în competența organelor politice ale OMC, și anume Conferința ministerială a OMC⁴² și Consiliul General al OMC⁴³.

87. În aceste condiții, având în vedere natura și obiectivele proprii urmărite de OMC și de Comunitate, considerăm că faptul de a admite că instanța comunitară poate fi obligată să respecte interpretările efectuate de OSL ar reprezenta un pericol pentru autonomia ordinii juridice comunitare.

88. Admiterea contrariului ar conduce în egală măsură la repunerea în discuție a competenței jurisdicționale exclusive conferite instanței comunitare, în temeiul articolului 220 CE, de a interpreta normele de drept comunitar.

41 — A se vedea și articolul 17 alineatul (6) punctul (ii) din Acordul antidumping (sublinierea noastră).

42 — Conform articolului IV alineatul (1) din Acordul de instituire a OMC, Conferința ministerială este formată din reprezentanții tuturor membrilor OMC. Aceasta este abilitată să ia decizii cu privire la toate aspectele aferente acordurilor comerciale multilaterale și stabilește orientările politice ale OMC.

43 — În temeiul articolului IV alineatele (2), (3) și (4) din Acordul de instituire a OMC, Consiliul General este format din reprezentanții tuturor membrilor OMC. Acesta este organul care examinează politicile comerciale și îndeplinește în special obligațiile Organului de soluționare a litigiilor.

89. Este adevărat că, în Avizul 1/91⁴⁴, Curtea a admis că „atunci când un acord internațional prevede un sistem jurisdicțional propriu care cuprinde o Curte competentă să soluționeze litigiile dintre părțile contractante la acest acord și, în consecință, să îi interpreteze dispozițiile, hotărârile acestei Curți creează obligații pentru instituțiile Comunității, inclusiv pentru Curtea de Justiție”⁴⁵. De asemenea, Curtea a considerat că „[u]n acord internațional care prevede un astfel de sistem jurisdicțional este, în principiu, compatibil cu dreptul comunitar [și că], în materie de relații internaționale, competența Comunității și capacitatea acesteia de a încheia acorduri internaționale implică în mod necesar posibilitatea de a se supune hotărârilor unei instanțe create sau desemnate în temeiul unor astfel de acorduri, în ceea ce privește interpretarea și aplicarea dispozițiilor acestora”⁴⁶.

90. Totuși, în acest aviz, Curtea a precizat că acordul în cauză avea drept efect să introducă în ordinea juridică comunitară un ansamblu vast de norme juridice juxtapuse unui grup de norme comunitare a căror formulare era identică⁴⁷. Astfel, Curtea a constatat că obiectivul acordului în cauză

44 — Avizul Curții din 14 decembrie 1991 privind „[p]roiectul de acord între Comunitate, pe de o parte, și țările Asociației Europene a Liberului Schimb, pe de altă parte, privind crearea Spațiului Economic European” (Rec., p. I-6079). Acest aviz a fost solicitat în special cu privire la compatibilitatea dintre Tratatul CEE și sistemul de control jurisdicțional a cărui creare era propusă prin acord.

45 — Punctul 39.

46 — Punctul 40.

47 — Punctul 42.

„[dicta] nu numai interpretarea normelor proprii acestui acord, ci și pe cea a normelor corespunzătoare din dreptul comunitar”⁴⁸.

91. În consecință, Curtea a considerat că, „prin condiționarea interpretării viitoare a dispozițiilor comunitare în materie de liberă circulație și de concurență, mecanismul jurisdicțional prevăzut prin acord [aducea] atingere articolului 164 din Tratatul CEE [devenit articolul 220 CE] și, în general, chiar fundamentelor Comunității”⁴⁹.

92. În aceste condiții, chiar dacă juxtapunerea dispozițiilor din Acordul antidumping și a celor din dreptul comunitar nu este la fel de vastă ca cea subliniată de Curte în acest aviz, în opinia noastră, constatările făcute de instanța comunitară sunt valabile *a fortiori* pentru mecanismul de soluționare a litigiilor instituit prin acordurile OMC.

93. Într-adevăr, în pofida îmbunătățirilor notabile care au însoțit trecerea de la GATT

la OMC⁵⁰ – în special cele care au intervenit în privința consolidării mecanismului de soluționare a litigiilor – acesta nu prevede, în opinia noastră, crearea unui organ de natură jurisdicțională.

94. Astfel, în temeiul articolului 19 din înțelegere, rapoartele realizate de grupurile speciale și de organele de apel sunt doar recomandări⁵¹. În ceea ce privește hotărârile, acestea nu constituie, în opinia noastră, acte jurisdicționale obligatorii nici în privința formei, nici a fondului. Într-adevăr, aceste hotărâri sunt adoptate de Consiliul General al OMC care, deși se pronunță în calitate de organ de soluționare a litigiilor, este un organ politic.

95. Pe de altă parte, în pofida existenței unei hotărâri a OSL, înțelegerea păstrează un loc important *negocierii* între părțile din litigiu.

50 – Pentru o expunere a îmbunătățirilor aduse mecanismului de soluționare a litigiilor din cadrul OMC, a se vedea în special articolele: T. Cottier, „Dispute settlement in the World Trade Organization: characteristics and structural implications for the European Union”, *Common Market Law Review*, 1998, p. 325; P. Eckhout, „The domestic legal status of the WTO agreement: interconnecting legal systems”, *Common Market Law Review*, 1997, p. 37, și H. Paemen, „The significance of the Uruguay Round”, în J. H. J. Bourgeois, F. Berrod și E. Gippini Fournier, *The Uruguay Round Results*, European Interuniversity Press, Bruxelles, 1995, p. 33, în special p. 39.

51 – Este interesant de observat că, în cadrul raportului realizat la 31 octombrie 2005, „Statele Unite – Legi, reglementări și metode de calcul al marjelor de dumping (Reducerea la zero)”, disponibil pe pagina de internet a OMC (<http://www.wto.org>, cu referința WT/DS294/R), grupul special a considerat că nu era obligat să respecte recomandările anterioare ale Organului de apel (punctul 7.30).

48 – Punctul 45.

49 – Punctul 46.

96. Astfel cum am indicat, această înțelegere urmărește înainte de toate „o soluționare pozitivă a diferendelor”⁵². Astfel, în pofida obligației părților contractante de a da curs „în cel mai scurt timp” recomandărilor și hotărârilor OSL⁵³, acestea pot totuși să stabilească un termen rezonabil pentru retragerea actului în litigiu. În caz contrar, părțile respective pot negocia „măsuri temporare”⁵⁴, precum compensările „reciproc acceptate” sau suspendarea concesiilor ori a altor obligații⁵⁵. În pofida supravegherii exercitate de OSL cu privire la aplicarea recomandărilor sau a hotărârilor adoptate⁵⁶, înțelegerea nu conține nicio dispoziție care să permită excluderea posibilității ca aceste măsuri negociate, în principiu, cu titlu provizoriu, să subziste o perioadă mai lungă.

97. Din cauza locului important pe care înțelegerea îl acordă negocierii, Curtea consideră în mod constant că „faptul de a impune organelor jurisdicționale obligația de a înlătura aplicarea normelor de drept intern care ar fi incompatibile cu acordurile OMC ar putea avea drept consecință să slăbească poziția organelor legislative sau executive în căutarea unei soluționări a litigiului reciproc satisfăcătoare și în conformitate cu normele OMC”⁵⁷.

98. Având în vedere toate cele de mai sus, considerăm, așadar, că, pentru a aprecia validitatea regulamentului în litigiu, Curtea nu poate fi obligată să respecte interpretările formulate de OSL în rapoartele acestuia privind importurile de lenjerie de pat.

B — Cu privire la validitatea regulamentului în litigiu din perspectiva regulamentului de bază și a Acordului antidumping

99. Prin intermediul acestor întrebări preliminare, instanța de trimitere urmărește să afle dacă autoritățile comunitare au procedat într-un mod incompatibil cu dispozițiile aplicabile din regulamentul de bază și din Acordul antidumping, în primul rând, stabilind valoarea normală calculată a produsului, în al doilea rând, aplicând metoda „reducerii la zero” în momentul stabilirii marjei globale de dumping și, în al treilea rând, evaluând existența și importanța prejudiciului adus industriei comunitare.

100. Ni se pare necesar să facem două observații cu titlu introductiv.

101. Prima observație se referă la întinderea controlului efectuat de instanța comunitară în cadrul instituirii măsurilor antidumping de către Consiliu.

52 — A se vedea articolul 3 alineatul (7) din înțelegere.

53 — A se vedea articolul 21 alineatul (1).

54 — A se vedea articolul 22 alineatul (1).

55 — A se vedea articolul 3 alineatul (7) și articolul 22 alineatul (1).

56 — A se vedea articolul 21 alineatul (6).

57 — A se vedea în special Hotărârea Van Parys, citată anterior (punctele 48 și 51).

102. Trebuie amintit că, în domeniul politicii comerciale comune și în special în domeniul măsurilor de protecție comercială, instituțiile comunitare dispun de o putere largă de apreciere datorită complexității situațiilor economice, politice și juridice pe care acestea trebuie să le analizeze⁵⁸.

103. Această putere acoperă nu numai adoptarea regulamentului de bază – în limitele stabilite prin Acordul antidumping –, ci și acțiunile concrete de protecție antidumping adoptate în temeiul acestuia⁵⁹.

104. Astfel, Curtea s-a pronunțat în mod repetat în sensul că alegerea între diferite metode de calcul al marjei de dumping indicate într-un regulament de bază, precum și aprecierea valorii normale a unui produs⁶⁰

sau stabilirea existenței unui prejudiciu⁶¹ presupun aprecierea unor situații economice complexe.

105. În temeiul unei jurisprudențe constante, controlul jurisdicțional al unei asemenea aprecieri trebuie să se limiteze astfel la verificarea respectării regulilor de procedură, a exactității faptelor reținute pentru efectuarea alegerii contestate, a absenței oricărei erori vădite în aprecierea acestor fapte sau a absenței oricărui abuz de putere⁶². În schimb, nu este de competența instanței comunitare să substituie propria apreciere celei a instituțiilor competente să efectueze o astfel de alegere.

106. Pe de altă parte, acest control trebuie să privească numai elementele de care instituțiile dispuneau în momentul adoptării regulamentului în litigiu⁶³.

107. A doua observație se referă la întinderea obligației de motivare a instituțiilor

58 — A se vedea în special Hotărârea Tribunalului din 5 iunie 1996, NMB France și alții/Comisia (T-162/94, Rec., p. II-427, punctul 72), Hotărârea Tribunalului din 29 ianuarie 1998, Sinochem/Consiliul (T-97/95, Rec., p. II-85, punctul 51), Hotărârea Tribunalului din 17 iulie 1998, Thai Bicycle/Consiliul (T-118/96, Rec., p. II-2991, punctul 32), și Hotărârea Tribunalului din 4 iulie 2002, Arne Mathisen/Consiliul (T-340/99, Rec., p. II-2905, punctul 53).

59 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Tribunalului Arne Mathisen/Consiliul, citată anterior (punctul 114).

60 — A se vedea în special Hotărârile din 7 mai 1987, Toyo/Consiliul (240/84, Rec., p. 1809, punctul 19) și Nachi Fujikoshi/Consiliul (255/84, Rec., p. 1861, punctul 21).

61 — A se vedea în special Hotărârea Curții din 14 martie 1990, Gestetner Holdings/Consiliul și Comisia (C-156/87, Rec., p. I-781, punctul 43), Hotărârile Curții din 11 iulie 1990, Neotype Techmasexport/Comisia și Consiliul (C-305/86 și C-160/87, Rec., p. I-2945, punctele 48 și următoarele) și Stanko France/Comisia și Consiliul (C-320/86 și C-188/87, Rec., p. I-3013), și Hotărârea Tribunalului din 28 septembrie 1995, Ferchimex/Consiliul (T-164/94, Rec., p. II-2681).

62 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Curții Toyo/Consiliul, citată anterior (punctul 19), precum și Hotărârea Tribunalului Thai Bicycle/Consiliul, citată anterior (punctul 33), Hotărârea Tribunalului din 15 octombrie 1998, Industrie des poudres sphériques/Consiliul (T-2/95, Rec., p. II-3939, punctul 292), Hotărârea Tribunalului Euroalliages și alții/Comisia, citată anterior (punctul 49), și Hotărârea Tribunalului Arne Mathisen/Consiliul, citată anterior (punctul 54).

63 — Hotărârea Industrie des poudres sphériques/Consiliul, citată anterior (punctul 306).

comunitare în temeiul articolului 253 CE atunci când adoptă măsuri antidumping.

108. Reiese dintr-o jurisprudență constantă că motivarea impusă prin articolul 253 CE trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate pentru a-și apăra drepturile, iar instanței competente să exercite controlul. Totuși, în opinia acestei instanțe, nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente. Într-adevăr, întinderea obligației de motivare trebuie apreciată în funcție de context și de procedura în cadrul căreia a fost adoptat regulamentul atacat, precum și în funcție de ansamblul de norme juridice care guvernează materia respectivă⁶⁴.

109. În această privință, în cazul unui regulament prin care se instituie o taxă antidumping definitivă, Curtea a considerat că autoritățile comunitare nu sunt obligate să precizeze toate detaliile raționamentului lor, din moment ce întreprinderile interesate nu formulează nicio obiecție în cursul procedurii administrative⁶⁵.

64 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea Tribunalului Internațional Potash Company/Consiliul, citată anterior (punctul 65), și Hotărârea Tribunalului din 27 septembrie 2005, Common Market Fertilizers/Comisia (T-134/03, Rec., p. II-3923, punctul 156).

65 — Conform articolului 20 din regulamentul de bază, Comisia trebuie să informeze părțile vizate, la cerere, cu privire la faptele și la considerațiile esențiale pe baza cărora s-au instituit măsurile, în măsura în care secretul de afaceri rămâne asigurat.

110. Având în vedere aceste date, trebuie verificat dacă, pentru a institui taxa antidumping în cauză, autoritățile au săvârșit o eroare vădită de apreciere, în primul rând, stabilind valoarea normală calculată a produsului, în al doilea rând, aplicând metoda „reducerii la zero” în momentul stabilirii marjei globale de dumping și, în al treilea rând, evaluând existența și importanța prejudiciului adus industriei comunitare.

1. Cu privire la stabilirea valorii normale calculate a produsului

111. Mai întâi, instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe cu privire la compatibilitatea cu articolul 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază și cu articolul 2.2.2 punctul (ii) din Acordul antidumping a metodei utilizate de instituțiile comunitare pentru a calcula valoarea normală a produselor exportate de societățile indiene și pakistaneze.

112. Reamintim că, în temeiul articolului 1 alineatul (2) din regulamentul de bază, „[s]e consideră că un produs face obiectul unui dumping atunci când prețul său de export către Comunitate este mai mic decât prețul

comparabil, practicat *în cadrul operațiunilor comerciale normale*, pentru produsul similar în țara exportatoare”⁶⁶. Stabilirea existenței unui dumping implică, așadar, o comparație între, pe de o parte, prețul de export al produsului vizat de anchetă și, pe de altă parte, valoarea normală a produsului similar pe piața internă a țării de origine⁶⁷.

113. Stabilirea valorii normale a produsului similar constituie, așadar, o etapă esențială care permite autorităților însărcinate cu efectuarea anchetei să stabilească existența unui dumping eventual.

114. În temeiul articolului 2 alineatul (1) primul paragraf din regulamentul de bază, valoarea normală a produsului similar „se stabilește de obicei pe baza prețurilor plătite sau care urmează să fie plătite, *în cadrul operațiunilor comerciale normale*, de către cumpărători independenți din țara exportatoare”⁶⁸.

115. În cazul în care nu se efectuează nicio vânzare a produsului similar în cadrul

operațiunilor comerciale normale sau în cazul în care aceste vânzări sunt insuficiente⁶⁹, valoarea normală a acestui produs este „calculată”, în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) din acest regulament, pe baza costului de producție din țara de origine, la care se adaugă o sumă rezonabilă aferentă costurilor VAG și profitului. Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, această metodă urmărește să stabilească prețul de vânzare pe care l-ar avea un produs în cazul în care ar fi vândut în țara de origine sau în țara exportatoare⁷⁰.

116. Sumele care corespund costurilor VAG și profitului pot fi stabilite prin utilizarea a patru metode de calcul care figurează la articolul 2 alineatul (6) din regulamentul respectiv.

117. În principiu, aceste sume se stabilesc de către exportatorul sau producătorul care face obiectul anchetei în funcție de date reale privind producția și vânzările produsului similar în cadrul operațiunilor comerciale.

118. Atunci când aceste sume nu pot fi stabilite în acest mod, pot fi determinate pe

66 — Sublinierea noastră.

67 — Reamintim că, în conformitate cu articolul 2.1 din Acordul antidumping, „un produs poate fi considerat ca făcând obiectul unui dumping, [...] dacă prețul de export al acestui produs atunci când este exportat dintr-o țară în alta este inferior prețului comparabil, practicat *în cursul unor operațiuni comerciale normale*, pentru produsul similar destinat consumului în țara exportatoare” (sublinierea noastră).

68 — Sublinierea noastră.

69 — Conform articolului 2 alineatul (2) primul paragraf din regulamentul de bază, valoarea normală este stabilită în principiu pe baza vânzărilor produsului similar destinat consumului pe piața internă a țării exportatoare în cazul în care volumul acestor vânzări reprezintă cel puțin 5 % din volumul vânzărilor produsului în cauză în Comunitate. Aceste vânzări sunt considerate „reprezentative”.

70 — A se vedea în special Hotărârea din 10 martie 1992, Matsushita Electric/Consiliul (C-175/87, Rec., p. I-1409, punctul 32).

baza „mediei ponderate a sumelor reale privind producția și vânzările produsului similar pe piața internă a țării de origine, sume stabilite pentru ceilalți exportatori sau producători care fac obiectul anchetei” [litera (a)].

119. De asemenea, acestea pot fi stabilite pe baza „sumelor reale pe care exportatorul sau producătorul respectiv le-a investit sau le-a obținut din producție și din vânzări, în cadrul unor operațiuni comerciale normale, din aceeași categorie generală de produse pe piața internă a țării de origine” [litera (b)] sau pe baza oricărei alte „metode rezonabile” [litera (c)].

120. Curtea consideră că aceste metode de calcul trebuie avute în vedere în ordinea în care sunt prezentate, fiecare trebuind aplicată astfel încât să păstreze caracterul rezonabil al acestui calcul⁷¹.

121. Articolul 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază reia, în termeni aproape identici, metoda de calcul care

figurează la articolul 2.2.2 punctul (ii) din Acordul antidumping⁷².

122. În observațiile formulate, reclamanta consideră că nici articolul 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază, nici articolul 2.2.2 punctul (ii) din Acordul antidumping nu ar permite autorităților comunitare, în vederea calculării sumelor corespunzătoare costurilor VAG și profitului, să ia în considerare datele privind un singur exportator sau producător și să excludă vânzările efectuate de alți exportatori sau vânzători care nu aveau loc în cadrul unor operațiuni comerciale normale⁷³.

123. În primul rând, trebuie verificat dacă, în lumina dispozițiilor menționate anterior, instituțiile comunitare, atunci când au calculat valoarea costurilor VAG și a profitului, au putut să ia în considerare în mod legitim numai datele privind un singur exportator.

72 — Această dispoziție precizează:

„[...] sumele aferente costurilor de administrare, de comercializare și costurilor cu caracter general, precum și profiturilor, trebuie să se bazeze pe date reale referitoare la producția și vânzările, în cursul unor operațiuni comerciale normale, ale produsului similar, de către exportatorul sau producătorul care face obiectul investigației. Atunci când aceste sume nu pot fi determinate în acest mod, ele pot fi determinate pe baza:

[...]

(ii) mediei ponderate a sumelor reale pe care ceilalți exportatori sau producători care fac obiectul investigației le-au cheltuit sau obținut în legătură cu producția și vânzările produsului similar pe piața internă a țării de origine; [...]" (sublinierea noastră).

73 — A se vedea punctele 8-17.

71 — Hotărârea Nakajima/Consiliul, citată anterior (punctele 35 și 61).

124. Trebuie arătat mai întâi că, din cauza numărului mare de producători și de exportatori în țările de origine vizate, Comisia a decis să utilizeze eșantioane, în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din regulamentul de bază⁷⁴. Astfel, aceasta a constituit un eșantion de societăți pentru fiecare dintre țările exportatoare⁷⁵.

125. După ce au constatat că prețurile interne practicate pe piețele de origine nu constituiau o bază adecvată pentru stabilirea valorii normale, autoritățile comunitare au decis să calculeze această valoare normală în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) din regulamentul de bază, pentru toate tipurile de lenjerie de pat exportate către Comunitate de societățile indiene, pakistaneze și egiptene.

126. Așadar, această valoare a fost stabilită prin adăugarea la costul de producție a produsului exportat de fiecare societate o sumă rezonabilă care corespunde, pe de o parte, costurilor VAG suportate și, pe de altă parte, profiturilor realizate.

74 — Această dispoziție permite autorităților însărcinate cu realizarea anchetei să utilizeze eșantioane în cazul în care numărul reclamanților, al exportatorilor sau al importatorilor, al tipului de produse sau de tranzacții este mare. Astfel, ancheta se poate limita la un număr rezonabil de părți, de produse sau de tranzacții, utilizând eșantioane reprezentative statistice.

75 — A se vedea considerentul (15) și următoarele ale regulamentului provizoriu.

127. În ceea ce privește importurile originare din India, din explicațiile furnizate de autoritățile comunitare reiese că s-a considerat că numai o societate, inclusă în eșantion, a făcut vânzări reprezentative ale produsului similar pe piața internă în perioada de anchetă⁷⁶. De asemenea, s-a stabilit că aceste vânzări puteau fi considerate ca fiind efectuate în cursul unor operațiuni comerciale normale, în măsura în care erau rentabile.

128. Aceași constatare se impune în privința importurilor originare din Pakistan⁷⁷.

129. În aceste condiții, suma aferentă costurilor VAG și profitului utilizată pentru stabilirea valorii normale calculate a produsului similar în India și în Pakistan corespunde sumei aferente costurilor VAG suportate și profiturilor realizate de o societate indiană și de o societate pakistaneză.

76 — A se vedea considerentul (23) și următoarele ale regulamentului provizoriu și considerentul (18) al regulamentului în litigiu care precizează că marea majoritate a societăților indiene care au cooperat la anchetă erau societăți exportatoare care nu vindeau produse similare pe piețelor lor interne. Numai doi producători/exportatori indieni au declarat, în momentul selecționării, că vânduseră produse similare pe piața lor internă. Ancheta a arătat totuși că numai unul dintre aceștia făcuse vânzări reprezentative.

77 — A se vedea considerentul (33) și următoarele ale regulamentului provizoriu.

130. În observațiile formulate, Ikea susține că, dintr-o interpretare pur literală a articolului 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază și a articolului 2.2.2 punctul (ii) din Acordul antidumping, reiese că aceste dispoziții interzic în mod clar să se recurgă la datele privind un singur exportator⁷⁸.

131. Contrar reclamantei, nu considerăm că o astfel de analiză este întemeiată, în speță, pe o eroare vădită de apreciere.

132. Într-adevăr, apreciem că utilizarea pluralului în expresia „alți exportatori sau producători” în cadrul articolului 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază nu permite excluderea luării în considerare a datelor unei singure întreprinderi. Această concluzie se impune cu atât mai mult în cazul în care această întreprindere ar fi singura, printre altele care fac obiectul anchetei, care efectuează pe piața internă a țării de origine vânzări reprezentative ale produsului similar în perioada de anchetă.

133. În ceea ce privește utilizarea noțiunii „medie ponderată” în cadrul acestei dis-

poziții, considerăm, precum Consiliul, că aceasta se poate aplica și mediei ponderate a tranzacțiilor unui singur producător sau exportator⁷⁹. Această situație s-a regăsit în speță⁸⁰.

134. În aceste condiții, apreciem că atunci când, precum în speță, o singură societate a efectuat vânzări reprezentative ale produsului similar în țara de origine vizată, autoritățile comunitare au posibilitatea, în cadrul puterii de apreciere pe care o dețin, să țină cont numai de datele privind această societate.

135. *În al doilea rând*, trebuie verificat dacă faptul de a exclude de la stabilirea marjei de profit a vânzărilor efectuate de alți exportatori sau producători care nu au avut loc în cadrul operațiunilor comerciale normale constituie o metodă adecvată de calcul al valorii normale.

136. În prezenta cauză, autoritățile comunitare au constatat că vânzările produsului similar pe piața internă, care au fost efectuate

79 — A se vedea punctul 61 din observații.

80 — Într-adevăr, reiese din considerentul (18) al regulamentului în litigiu că marja de profit utilizată pentru calcularea valorii normale corespunde unei medii ponderate a profiturilor realizate de societatea indiană pentru vânzările interne la care a realizat un profit.

78 — A se vedea punctul 11 din observațiile scrise ale reclamantei. Aceasta se referă în special la utilizarea la plural a termenilor „sume” și „alți exportatori sau producători”, precum și a noțiunii de „medie ponderată” a „sumelor”.

la prețuri inferioare costului de producție, nu au fost realizate în cursul unor operațiuni comerciale normale și, prin urmare, nu puteau constitui o bază adecvată pentru stabilirea valorii normale.

137. Contrar observațiilor formulate de reclamantă⁸¹, considerăm că metoda de calcul utilizată de instituțiile comunitare în cadrul anchetei în cauză nu este contrară nici literei, nici spiritului articolului 2 alineatul (6) din regulamentul de bază și ale articolului 2.2.2 din Acordul antidumping.

138. Pe de o parte, o astfel de metodă este conformă principiului stabilit prin regulamentul de bază și prin Acordul antidumping, potrivit căruia valoarea normală trebuie, în principiu, să se stabilească în funcție de date privind vânzările realizate în cursul unor operațiuni comerciale normale. În opinia noastră, acest principiu reiese cu claritate din articolul 1 alineatul (2) și din articolul 2 alineatul (1) din regulamentul de bază⁸², precum și din articolul 2.1 din Acordul antidumping.

139. Chiar și în cazul în care valoarea normală trebuie calculată, articolul 2 alineatul (6) din regulamentul respectiv și articolul 2.2.2 din Acordul antidumping prevăd expres că sumele corespunzătoare costurilor VAG și profitului sunt întemeiate pe date reale privind producția și vânzările produsului similar realizate în cursul unor operațiuni comerciale normale.

140. Pe de altă parte, acest principiu a fost recunoscut de Curte în Hotărârea din 13 februarie 1992, *Goldstar/Consiliul*⁸³. În această cauză, instanța comunitară a considerat că noțiunea de operațiuni comerciale normale „urmărește să *excludă*, pentru stabilirea valorii normale, situațiile în care vânzările pe piața internă nu sunt efectuate în condiții comerciale normale, în special atunci când un produs este vândut la un preț mai mic decât costul de producție [...]”⁸⁴.

141. Pe de altă parte, articolul 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază și articolul 2.2.2 punctul (ii) din Acordul antidumping prevăd că excluderea vânzărilor care nu au avut loc în cursul unor operațiuni comerciale normale nu este interzisă în mod expres. Într-adevăr, aceste dispoziții precizează doar că trebuie luate în considerare numai vânzările produsului similar pe piața internă a țării de origine.

81 — Punctul 12.

82 — A se vedea și considerentul (6) al regulamentulului de bază, care precizează că „[valoarea normală] trebuie să se bazeze în toate cazurile pe vânzările reprezentative realizate în cadrul operațiunilor comerciale normale [...]” (sublinierea noastră).

83 — C-105/90, Rec., p. I-677.

84 — Punctul 13. A se vedea și Hotărârea Tribunalului Thai *Bicycle/Consiliul*, citată anterior (punctul 47) (sublinierea noastră).

142. În aceste circumstanțe, considerăm că instituțiile comunitare nu au procedat greșit atunci când, pentru a calcula valoarea normală calculată a produsului, au decis să excludă vânzările pe care exportatorii și producătorii nu le-au efectuat în condiții comerciale normale⁸⁵.

143. Având în vedere toate cele de mai sus, considerăm că valoarea normală calculată a produsului similar, pentru importurile originare din India și Pakistan, a fost calculată corect.

2. Cu privire la calcularea marjei de dumping

144. În continuare, instanța de trimitere urmărește să afle dacă metoda „reducerii la zero” utilizată pentru stabilirea marjei de dumping globale, astfel cum a fost aplicată în cadrul anchetei antidumping în cauză, este compatibilă cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază și cu articolul 2.4.2 din Acordul antidumping.

85 — În considerentul (74) al Regulamentului nr. 1644/2001, Consiliul a recunoscut că o astfel de metodă nu era adaptată prezentei anchete. În opinia acestuia, într-adevăr, această metodă ar implica un tratament discriminatoriu între, pe de o parte, exportatorii a căror marjă de profit realizată în cursul unor operațiuni comerciale normale este utilizată și, pe de altă parte, exportatorii cărora li se aplică articolul 2 alineatul (6) litera (a) din regulamentul de bază și pentru care s-a calculat o medie ponderată a costurilor VAG și a profiturilor realizate în cursul tuturor vânzărilor.

145. Reamintim că, în temeiul articolului 2 alineatul (12) din regulamentul de bază, marja de dumping este „suma cu care valoarea normală depășește prețul de export”. Prin urmare, autoritățile însărcinate cu efectuarea anchetei calculează această marjă comparând, în mod „echitabil”⁸⁶, valoarea normală a produsului similar cu prețul de export către Comunitate.

146. În temeiul articolului 2 alineatul (11) din acest regulament, există trei metode de comparație. Primele două sunt numite „simetrice” și permit compararea valorii normale medii ponderate cu media ponderată a prețurilor tuturor exporturilor către Comunitate sau compararea valorilor normale individuale cu prețurile de export individuale către Comunitate, tranzacție cu tranzacție.

147. Totuși, se poate recurge la o a treia metodă de calcul, numită „asimetrică”, atunci când configurația prețurilor de export diferă semnificativ între diferiții cumpărători, diferitele regiuni sau perioade (în acest caz se vorbește de „dumping selectiv” sau de „dumping țintă”) și că metodele simetrice nu permit reflectarea amplitudinii reale a dum-

86 — Pentru a fi „echitabilă”, această comparație trebuie făcută, conform articolului 2 alineatul (10) din regulamentul de bază, în aceeași etapă a procesului comercial, pentru vânzări efectuate la date cât mai apropiate posibil și ținând seama de alte diferențe care afectează comparabilitatea prețurilor, precum condițiile de vânzare și de impozitare a produsului, caracteristicile fizice ale acestuia sau conversiunea monedelor.

pingului practicat⁸⁷. În aceste condiții, existența unei marje de dumping poate fi determinată comparând valoarea normală stabilită pe baza unei medii ponderate cu prețurile tuturor exporturilor individuale către Comunitate.

148. Articolul 2.4 din Acordul antidumping impune de asemenea ca valoarea normală și prețul de export să fie comparate în mod „echitabil”. În plus, în ceea ce privește prima metodă simetrică, articolul 2.4.2 din acest acord precizează că trebuie făcută o comparație între o valoare normală medie ponderată și o medie ponderată a prețurilor tuturor tranzacțiilor de export „comparabile”⁸⁸.

149. În speță, reiese din considerentul (46) al regulamentului provizoriu că marja de dumping a fost calculată, în general, comparând

valoarea normală calculată medie ponderată pe tip cu prețul de export mediu ponderat pe tip. Această metodă de calcul a fost menționată în considerentul (29) al regulamentului în litigiu.

150. Reiese totuși din dosar că, pentru a calcula marja globală de dumping, autoritățile comunitare au recurs la metoda „reducerii la zero” a marjelor de dumping negative⁸⁹.

151. Chiar dacă regretăm că din regulamentul provizoriu și din regulamentul în litigiu lipsește orice explicație privind această metodă⁹⁰, se pare că la vremea respectivă utilizarea acesteia era constantă. De altfel, nicio parte nu a formulat o contestație specifică în cursul procedurii administrative care ar fi putut, eventual, necesita o motivare mai detaliată a modului în care a fost calculată marja globală de dumping⁹¹.

152. Din perspectiva elementelor furnizate de Consiliu și de Comisie, această metodă, astfel cum a fost aplicată în cadrul

87 — A se vedea Hotărârea Petrotub și Republica/Consiliul, citată anterior (punctul 49).

88 — Articolul 2.4.2 din Acordul antidumping are următorul cuprins:

„[...] existența marjelor de dumping în timpul fazei de investigare se stabilește în mod normal pe baza unei comparații între o valoare normală a mediei ponderate și o medie ponderată a prețurilor tuturor tranzacțiilor de export comparabile, sau pe baza comparației între valoarea normală și prețurile de export, tranzacție cu tranzacție. O valoare normală stabilită pe baza unei medii ponderate poate fi comparată cu prețurile tranzacțiilor de export luate individual, dacă autoritățile constată că, în funcție de configurația lor, prețurile de export diferă substanțial între diferiți cumpărători, regiuni sau perioade de timp și dacă este dată o explicație a motivului pentru care nu este posibil să se ia pe deplin în considerare astfel de diferențe utilizând metodele de comparare a mediilor ponderate cu medii ponderate sau tranzacție cu tranzacție”.

89 — A se vedea în special punctul 63 din observațiile formulate de Consiliu și punctul 21 din observațiile formulate de reclamantă.

90 — De altfel, acest aspect face în mod expres obiectul unei întrebări preliminare privind aprecierea validității regulamentului în litigiu, adresată de Finanzgericht Düsseldorf (Germania) în cadrul unui litigiu dintre Metro International GmbH și Hauptzollamt Düsseldorf (C-245/05).

91 — A se vedea punctele 108 și 109 din prezentele concluzii.

prezentului litigiu, poate fi descrisă pe scurt după cum urmează. Autoritățile comunitare au stabilit mai întâi că produsul vizat de anchetă – lenjeria de pat din bumbac – cuprindea un anumit număr de modele sau de tipuri diferite. Pentru fiecare dintre aceste modele, autoritățile comunitare au calculat o valoare normală medie ponderată, precum și un preț de export mediu ponderat și, în continuare, le-au comparat pentru fiecare model. Întrucât pentru anumite modele valoarea normală era mai mare decât prețul de export, existența unui dumping era stabilită (marjă de dumping „pozitivă”). Întrucât pentru alte modele valoarea normală era mai mică decât prețul de export, nu s-a constatat niciun dumping, iar instituțiile au stabilit o marjă de dumping „negativă”⁹². Autoritățile comunitare au adunat ulterior valoarea dumpingului pentru toate modelele în privința cărora a fost stabilită existența unui dumping în scopul de a calcula valoarea globală a dumpingului pentru produsul vizat de anchetă. Pentru toate modelele în privința cărora nu a fost stabilită existența unui dumping, instituțiile au redus la zero toate marjele de dumping negative. În continuare, valoarea globală a dumpingului a fost exprimată în procente din valoarea cumulată a tuturor tranzacțiilor de export ale tuturor modelelor, indiferent dacă acestea au făcut sau nu au făcut obiectul unui dumping.

153. Reclamanta susține că o astfel de metodă conduce la o „denaturare” a marjelor

de dumping negative⁹³. De asemenea, aceasta arată că autoritățile comunitare recunosc în prezent nelegalitatea acestei practici, aducând ca argument litigiul actual dintre Comunitate și Statele Unite ale Americii la OMC⁹⁴.

154. Considerăm că metoda „reducerii la zero” a marjelor de dumping negative, astfel cum a fost aplicată în prezenta cauză, este contestabilă. Într-adevăr, chiar dacă autoritățile însărcinate cu ancheta au libertatea să aleagă metodele de calcul cele mai adecvate, aceste metode trebuie totuși să reflecte amploarea reală a dumpingului practicat⁹⁵.

155. Deși este adevărat că utilizarea acestei metode a fost admisă de Curte în cauza Toyo/Consiliul, citată anterior, este vorba de o situație diferită de cea în cauză în acțiunea principală.

156. În acea cauză, marja de dumping a fost stabilită pe baza unei comparații între valoarea normală medie ponderată și prețul de export, calculate potrivit metodei tran-

92 — Se obține astfel o marjă de dumping pozitivă atunci când există dumping și o marjă de dumping negativă atunci când nu există dumping. Valorile pozitive și negative ale sumelor care intră în acest calcul indică tocmai măsura în care prețul de export este mai mare sau mai mic decât valoarea normală.

93 — A se vedea punctul 22 din observațiile formulate de aceasta.

94 — A se vedea raportul citat în nota de subsol 51 din prezentele concluzii.

95 — A se vedea articolul 2 alineatul (11) a doua teză din regulamentul de bază, precum și punctul 11 (care citează punctul 110) din Hotărârea Petrotub și Republica/Consiliul, citată anterior.

zație cu tranzacție. În cadrul aceluși calcul, prețurile de export mai decât valoarea normală au fost aduse „în mod fictiv” la nivelul valorii normale. Curtea a considerat că această metodă tranzacție cu tranzacție, astfel cum a fost aplicată de autoritățile comunitare, era singura care putea „împiedica anumite manevre care constau în a disimula dumpingul prin practici de preț diferite, uneori mai mari, alteori mai mici decât valoarea normală”⁹⁶.

157. Considerăm că această analiză nu poate fi transpusă în cazul de față.

158. Pe de o parte, nu suntem în cadrul unei comparații tranzacție cu tranzacție, ci mai degrabă în cadrul unei comparații „medie ponderată cu medie ponderată”.

159. Pe de altă parte, această metodă a fost aplicată unor modele de lenjerie de pat în privința cărora a fost constatată o marjă de dumping negativă, deși autoritățile comunitare au calculat marja de dumping pentru *produs în ansamblu*⁹⁷.

160. În opinia noastră, în speță nu este vorba despre o metodă adecvată de calcul al marjei globale de dumping.

161. Într-adevăr, considerăm că atunci când o marjă de dumping este calculată pe baza unor medii multiple stabilite pentru fiecare model, marja de dumping pentru produsul vizat de anchetă ar trebui să reflecte rezultatele tuturor comparațiilor, inclusiv al celor în care prețurile de export medii ponderate sunt mai mari decât valoarea normală medie ponderată pentru anumite modele.

162. Or, metoda „reducerii la zero”, astfel cum a fost aplicată în prezenta cauză, nu permite să se țină cont pe deplin și în mod corect de prețurile reale ale tranzacțiilor de export care au avut loc în perioada de anchetă în privința anumitor modele. Astfel cum am arătat, atunci când au redus la zero anumite marje, autoritățile au repartizat o valoare nulă marjelor de dumping care se raportau la modelele a căror marjă de dumping era negativă. Prin urmare, acestea au considerat că media ponderată a prețului de export era egală cu media ponderată a valorii normale, deși aceasta era, de fapt, mai mare.

163. Așadar, utilizarea acestei metode a avut drept efect modificarea, în mod artificial, a

⁹⁶ — A se vedea punctul 23 din hotărâre.

⁹⁷ — Reamintim că produsul vizat de anchetă era compus din diferite modele de lenjerie de pat, pe care autoritățile însărcinate cu ancheta le considerau substituibile [a se vedea considerentul (10) al regulamentului provizoriu].

rezultatelor comparațiilor efectuate și majorarea marjei de dumping pentru *produs în ansamblu*.

țară terță care exportă două modele de lenjerie de pat către Comunitate, modelul A și modelul B.

164. Un exemplu simplu întemeiat pe cifre concrete (deși în întregime fictive) permite să se illustreze efectul „reducerii la zero”. Acest exemplu ar putea viza un producător dintr-o

Pentru fiecare dintre aceste modele, valoarea normală medie ponderată este calculată pe baza unui anumit număr de tranzacții naționale, iar prețul de export mediu ponderat este calculat pe baza unui anumit număr de tranzacții de export.

	Valoarea normală medie ponderată	Prețul de export mediu ponderat	Marja de dumping	Marja de dumping cu aplicarea reducerii la zero
Modelul A	100	75	+25	+25
Modelul B	125	150	-25	0
Produs (modelul A + modelul B)			0	+25

Pentru modelul A, compararea valorii normale medii ponderate și a prețului de export mediu ponderat indică existența unei marje de dumping „pozitive” de 25⁹⁸.

Pentru modelul B, aceeași comparație indică existența unei marje de dumping „negative” de -25.

98 — Vom lua în considerare marjele de dumping în aceste valori absolute, deși în mod normal acestea sunt exprimate în procente din prețul franco frontieră comunitară de care facem abstracție în aceste exemple.

În cazul în care se calculează o marjă globală de dumping pentru produs în ansamblu pe baza marjelor stabilite pentru aceste două modele, marja de dumping pozitivă constatată pentru modelul A (+25) este com-

pensată cu marja de dumping negativă constatată pentru modelul B (-25), astfel încât nu se constată niciun dumping.

Reducând la zero marja de dumping negativă constatată pentru modelul B, marja globală de dumping stabilită pentru produs în ansamblu este mai mare de (+25).

Exprimată în procent din valoarea cumulată a tuturor tranzacțiilor de export pentru toate modelele acestui produs, această marjă este egală cu:

$$25/225 \times 100 = 11,1 \%$$

Astfel, modelul B cu privire la care nu fusese constatat niciun dumping este supus, precum modelul A, unei taxe antidumping.

165. Utilizarea metodei de „reducere la zero” poate, așadar, să denatureze nu numai importanța marjei de dumping, ci și să evidențieze, pentru un anumit model, o practică de dumping care nu există.

166. Pe de altă parte, observăm că, în conformitate cu articolul 2 alineatele (10) și (11) din regulamentul de bază și cu articolul 2.4 din Acordul antidumping, comparația trebuie să fie „echitabilă”. Articolul 2.4.2 din acest acord precizează de asemenea că valoarea normală medie ponderată trebuie să fie comparată cu „o medie ponderată a prețurilor tuturor tranzacțiilor de export comparabile”⁹⁹.

167. Or, reducând la zero marjele de dumping negative constatate pentru anumite modele, autoritățile însărcinate cu efectuarea anchetei nu au stabilit existența unei marje de dumping pentru produs în ansamblu pe baza unei comparații între valoarea normală medie ponderată și media ponderată a prețurilor tuturor tranzacțiilor la export comparabile, și anume a tuturor tranzacțiilor care privesc toate modelele produsului vizat de anchetă. În plus, o astfel de comparație nu pare „echitabilă” în sensul dispozițiilor menționate anterior.

168. În observațiile formulate¹⁰⁰, Consiliul susține că recurgerea la metoda „reducerii la zero” în funcție de model a permis autorităților comunitare să trateze în mod corect cazurile în care exportatorii fixau dumpingul pe anumite tipuri sau modele ale produsului vizat de anchetă. Deși această situație se

99 — Sublinierea noastră.

100 — Punctul 65.

regăsea în speță, apreciem că instituțiile comunitare trebuiau să definească mai strict acest produs.

industrii comunitare. De asemenea, se reproșează autorităților comunitare că nu au evaluat toți factorii relevanți care au avut un impact asupra situației acestei industrii.

169. Pe de altă parte, simplul fapt că anumite tranzacții se soldează cu o marjă negativă nu înseamnă în mod necesar că acestea fac obiectul unui dumping țintă.

170. În aceste condiții, înclinăm să credem că, reducând la zero marjele de dumping negative calculate pentru anumite modele de lenjerie de pat, instituțiile comunitare nu au stabilit în mod corect marja de dumping pentru lenjeria de pat din bumbac originară din India, Egipt și Pakistan.

3. Cu privire la stabilirea existenței unui prejudiciu

171. În sfârșit, instanța de trimitere solicită Curții să aprecieze validitatea regulamentului în litigiu din perspectiva articolului 3 alineatul (5) din regulamentul de bază și a articolului 3.4 din Acordul antidumping, în măsura în care, în scopul examinării prejudiciului, acesta a ținut cont de datele privind producătorii care nu sunt incluși în definiția

172. În conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din regulamentul de bază, nu este suficient ca un produs să facă obiectul unui dumping pentru ca o măsură antidumping să poată fi instituită. Importul în Comunitate al unui produs care face obiectul unui dumping trebuie, în plus, să cauzeze un prejudiciu sau să amenințe cu producerea unui prejudiciu important pentru industria comunitară¹⁰¹ ori să întârzie în mod semnificativ crearea unei astfel de industrii¹⁰².

173. În temeiul articolului 3 alineatul (2) din acest regulament, stabilirea prejudiciului se bazează pe elemente de probă pozitive și implică o examinare pozitivă, printre altele, a efectului asupra industriei comunitare determinat de importurile care fac obiectul unui dumping.

174. Potrivit articolului 3 alineatul (5) din regulamentul respectiv, această examinare

101 — Reamintim că, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din regulamentul de bază, noțiunea „industrie comunitară” desemnează totalitatea producătorilor comunitari de produse similare sau cei dintre ei ale căror producții suplimentare constituie un procent semnificativ din producția comunitară totală a acestor produse.

102 — A se vedea articolul 3 alineatul (1) din regulamentul de bază.

implică o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici relevanți care influențează situația acestei industrii comunitare¹⁰³ și prețurile practicate în cadrul Comunității¹⁰⁴.

175. Reamintim că această din urmă dispoziție corespunde obligațiilor care decurg din articolul 3.4 din Acordul antidumping¹⁰⁵.

176. Trebuie examinat, *în primul rând*, dacă autoritățile comunitare au săvârșit o eroare vădită de apreciere care a condus la o evaluare greșită a existenței prejudiciului prin luarea în considerare a unor informații privind societăți care nu sunt incluse în definiția industriei comunitare.

103 — Printre acești factori și indici economici figurează „faptul că o industrie nu a surmontat încă în totalitate efectele practicilor de dumping sau de subvenționare din trecut, importanța marjei de dumping efective, diminuarea efectivă și potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a segmentului de piață, a productivității, a randamentului investițiilor sau a utilizării capacităților”.

104 — Printre acești factori figurează „efectele negative efective și potențiale asupra fluxului numerarului, asupra stocurilor, asupra ocupării forței de muncă, asupra salariilor, asupra creșterii economice, asupra capacității de a mobiliza capitalul sau investiții”.

105 — Conform articolului 3.4 din Acordul antidumping, „[e]xaminarea impactului importurilor care fac obiectul unui dumping asupra ramurii de producție națională în cauză trebuie să includă o evaluare a tuturor factorilor și indicilor economici relevanți care influențează situația acestei ramuri, inclusiv următorii: diminuarea efectivă sau potențială a vânzărilor, a profiturilor, a producției, a segmentului de piață, a productivității, a randamentului investițiilor, sau a utilizării capacităților; factori care influențează prețurile interne; mărirea marjei de dumping; efectele negative, actuale și potențiale, asupra fluxului de lichidități, stocurilor, forței de muncă, salariilor, dezvoltării, posibilității de a crește volumul capitalurilor sau al investițiilor. Această listă nu este exhaustivă; unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie în mod necesar o bază pentru o judecată determinantă.”

177. În prezenta cauză, industria comunitară a fost definită, în sensul articolului 4 alineatul (1) din regulamentul de bază, ca fiind compusă din cele 35 de societăți care au cooperat la anchetă și care reprezintă un procent semnificativ din producția comunitară totală de lenjerie de pat din bumbac în perioada de anchetă¹⁰⁶.

178. În conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din acest regulament¹⁰⁷, autoritățile comunitare au decis să alcătuiască un eșantion de 17 producători, reprezentativ pentru industria comunitară¹⁰⁸.

179. Din considerentul (62) al regulamentului provizoriu reiese că datele necesare pentru examinarea prejudiciului adus industriei comunitare nu au fost analizate numai la nivelul industriei comunitare și în special la nivelul producătorilor comunitari incluși în eșantion. Au fost analizate și datele privind Comunitatea în ansamblu. Acestea au fost furnizate de surse recunoscute ale industriei (în special Eurocoton) și priveau evoluția în cadrul Comunității a producției, a consumului, a importurilor, a exporturilor și a cotei de piață.

106 — A se vedea considerentele (52)-(57) ale regulamentului provizoriu.

107 — A se vedea nota de subsol 74.

108 — A se vedea considerentul (61) al regulamentului provizoriu.

180. Analiza tuturor acestor date a permis Comisiei să constate, în cadrul instituirii taxei antidumping provizorii, că, în ceea ce privește Comunitatea în ansamblu, configurația nu era reprodusă la nivelul celor 35 de producători care compun industria comunitară. Din această constatare Comisia a concluzionat că industria comunitară era compusă numai din societăți existente în ziua depunerii plângerii și, prin urmare, nu a luat în considerare situația întreprinderilor care și-au încetat producția în perioada de evaluare (și anume în momentul depunerii plângerii)¹⁰⁹.

181. În cursul procedurii administrative, exportatorii au susținut că informațiile privind societățile care nu sunt incluse în definiția industriei comunitare nu puteau fi utilizate pentru a stabili existența unui prejudiciu.

182. În urma acestei contestații, Consiliul a adus precizări detaliate privind aprecierea făcută de Comisie. Deși recunoaște că evaluarea situației economice a industriei care stă la originea plângerii se întemeiază în general pe o analiză a industriei comunitare, în opinia Consiliului această evaluare trebuie să țină cont de structura și de natura industriei avute în vedere¹¹⁰.

183. În prezenta cauză, datele privind Comunitatea au permis caracterizarea industriei prin existența unei concurențe intense între un număr important de operatori economici. Prin urmare, Consiliul a considerat că efectele importurilor în cauză s-au tradus probabil prin dispariția unor operatori economici în perioada de evaluare. Așadar, acesta nu a dorit să limiteze evaluarea prejudiciului numai la societățile care mai erau în activitate la sfârșitul perioadei de evaluare și care alcătuiau industria comunitară.

184. Nu considerăm că o astfel de analiză se întemeiază, în speță, pe o eroare vădită de apreciere.

185. Este adevărat că, în temeiul articolului 3 alineatul (5) din regulamentul de bază, trebuie examinat efectul importurilor care fac obiectul unui dumping asupra industriei comunitare. Totuși, din articolul 3 alineatul (2) din acest regulament reiese că stabilirea existenței unui prejudiciu implică o examinare obiectivă.

186. Or, în prezenta cauză, se pare că industria comunitară, astfel cum a fost definită, nu permitea reflectarea condițiilor reale de piață din Comunitate. Studiul datelor colectate demonstrează, într-adevăr, că tendințele înregistrate la nivelul Comuni-

109 — A se vedea considerentul (81) al regulamentului provizoriu.

110 — A se vedea considerentul (40) și următoarele ale regulamentului în litigiu.

tății erau, în anumite cazuri, foarte diferite de cele constatate pentru industria comunitară¹¹¹.

187. În aceste condiții și în scopul de a examina într-un mod cât mai obiectiv posibil efectul importurilor în cauză, considerăm că autoritățile comunitare au efectuat în mod legitim o apreciere globală a situației pieței relevante. O analiză completă a datelor, inclusiv a celor privind Comunitatea în ansamblu, nu poate decât să consolideze validitatea aprecierii pe care aceste autorități trebuie să o facă în temeiul articolului 3 din regulamentul de bază.

188. Pe de altă parte, reiese din dosar că datele privind Comunitatea au fost luate în considerare numai într-o anumită măsură¹¹². Într-adevăr, reiese că această concluzie privind existența unui prejudiciu important a fost întemeiată în principal pe configurația prețurilor industriei comunitare care a fost observată pentru societățile incluse în eșantion. În această privință, trebuie arătat că excluderea datelor în litigiu, în cadrul Regulamentului nr. 1644/2001, nu a produs efecte asupra stabilirii existenței unui prejudiciu important¹¹³.

111 — Cu titlu de exemplu, a se vedea considerentul (82) al regulamentului provizoriu care arată că volumul vânzărilor în Comunitate a scăzut cu 17 % în perioada de anchetă, în timp ce vânzările producătorilor care alcătuiesc industria comunitară și care sunt incluși în eșantion au scăzut cu numai 1,5 %.

112 — A se vedea considerentul (40) al regulamentului în litigiu și punctul 69 din observațiile formulate de Consiliu.

113 — A se vedea considerentul (51) al regulamentului respectiv.

189. În aceste circumstanțe, nu se poate califica drept vădit greșită opinia autorităților comunitare potrivit căreia, pentru a examina prejudiciul adus industriei comunitare, era pertinentă luarea în considerare a datelor referitoare la producția comunitară în ansamblu.

190. În *al doilea rând*, trebuie examinat dacă autoritățile comunitare au săvârșit o eroare vădită de apreciere prin faptul că nu au evaluat toți factorii relevanți care au avut efect asupra situației industriei comunitare, menționați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază și la articolul 3.4 din Acordul antidumping.

191. În speță, pentru a stabili dacă industria comunitară a suferit un prejudiciu important, autoritățile comunitare au luat în considerare anumiți factori enumerați la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul de bază și la articolul 3.4 din Acordul antidumping. Acestea au ținut cont în special de indicii privind productivitatea întreprinderilor, profitabilitatea și forța de muncă și au luat în considerare nivelul prețurilor, al vânzărilor și al cotelor de piață (ca volum și ca valoare)¹¹⁴.

114 — A se vedea considerentele (81)-(94) ale regulamentului provizoriu.

192. Contrar celor susținute de reclamantă în observațiile formulate¹¹⁵, nu considerăm că dispozițiile menționate anterior impun examinarea tuturor factorilor enumerați. Într-adevăr, considerăm că termenii utilizați acordă în mod clar autorităților comunitare o putere discreționară în analizarea și evaluarea acestor indici.

193. Pe de o parte, aceste dispoziții impun numai examinarea factorilor și indicilor economici „*pertinenți* care influențează situația [industrii comunitare]”¹¹⁶.

194. Pe de altă parte, din articolul 3 alineatul (5) ultima teză din regulamentul de bază și din articolul 3.4 din Acordul antidumping reiese că lista factorilor și a indicilor economici menționați „nu este exhaustivă”. În conformitate cu aceste dispoziții, unul sau mai mulți dintre acești factori nu constituie neapărat o bază decisivă de analiză.

195. Prin urmare, se pare că această listă este pur indicativă.

196. În opinia noastră, în temeiul acestor dispoziții, autoritățile comunitare sunt obli-

gate să examineze numai factorii care pot fi relevanți pentru evaluarea prejudiciului suferit. În prezenta cauză, Comisia a prezentat în mod detaliat factorii care au cauzat prejudiciul¹¹⁷ și se pare că niciuna dintre părțile vizate nu a contestat această evaluare.

197. Reamintim că, în ceea ce privește examinarea relevanței acestor factori, în opinia noastră, aceasta ține de o apreciere economică complexă în care instituțiile comunitare beneficiază de o largă putere de apreciere. Astfel, autoritățile însărcinate cu efectuarea anchetei ar putea considera că elementele reținute constituiau deja o bază decisivă și suficientă de analiză.

198. Trebuie, așadar, să se constate că, prin evaluarea, în vederea examinării efectului importurilor care fac obiectul unui dumping, doar a factorilor relevanți care influențează situația industrii comunitare, aceste instituții nu au depășit marja de apreciere care le este recunoscută în evaluarea unor situații economice complexe.

199. În aceste împrejurări și având în vedere toate cele de mai sus, trebuie conchis că instituțiile comunitare nu au săvârșit nicio

115 — A se vedea punctele 27-30.

116 — Sublinierea noastră.

117 — A se vedea nota de subsol 115 din prezentele concluzii.

eroare vădită de apreciere, în primul rând, prin stabilirea valorii normale calculate a produsului și, în al doilea rând, prin evaluarea existenței și a importanței prejudiciului adus industriei comunitare.

200. Această concluzie este valabilă nu numai pentru importurile originare din India, ci și pentru cele originare din Pakistan.

201. Într-adevăr, în ceea ce privește valoarea normală calculată a produsului similar, am văzut că autoritățile comunitare au adoptat o metodologie identică pentru India și pentru Pakistan¹¹⁸.

202. În ceea ce privește stabilirea existenței unui prejudiciu, instituțiile comunitare au efectuat o examinare cumulativă a efectului importurilor originare din India, Egipt și Pakistan asupra industriei comunitare¹¹⁹. În aceste condiții, concluziile autorităților comunitare sunt valabile, în opinia noastră, nu numai pentru importurile originare din India, ci și pentru produsele originare din Pakistan.

203. În schimb, considerăm că aceste autorități au acționat într-un mod incompatibil cu articolul 2 alineatul (11) din regulamentul de bază și cu articolul 2.4.2 din Acordul antidumping aplicând, în calculul marjei de dumping pentru produsul vizat de anchetă, metoda „reducerii la zero” a marjelor de dumping negative în funcție de model. Nelegalitatea acestei metode de calcul afectează validitatea articolului 1 din regulamentul în litigiu care stabilește nivelul taxei antidumping definitive la importurile în Comunitate de lenjerie de pat din bumbac, originare din India, Egipt și Pakistan.

204. Pentru aceste motive, articolul 1 din regulamentul în litigiu trebuie declarat ca fiind lipsit de validitate în măsura în care Consiliul, pentru a stabili marja de dumping pentru importurile în cauză în prezentul litigiu, a aplicat metoda „reducerii la zero” a marjelor de dumping negative în funcție de model.

VI — Cu privire la validitatea regulamentelor subsecvente

205. Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări preliminare, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită Curții, în esență, să aprecieze din perspectiva dreptului comunitar validitatea regulamentelor subsecvente. În aceste întrebări, problema privește aspectul

118 — A se vedea punctele 128 și 129 din prezentele concluzii.

119 — A se vedea considerentul (64) și următoarele ale regulamentului provizoriu.

dacă, prin faptul de a nu fi prevăzut rambursarea taxelor antidumping percepute în temeiul regulamentului în litigiu, aceste regulamente subsecvente sunt contrare, pe de o parte, articolului 1, articolului 7 alineatul (1) și articolului 9 alineatul (4) din regulamentul de bază (coroborate cu articolele 1, 7.1 și 9 din Acordul antidumping) și, pe de altă parte, principiului proporționalității astfel cum este formulat la articolul 7 alineatul (2) și la articolul 9 alineatul (4) din același regulament.

206. Reamintim că, deși articolul 7 din regulamentul de bază prevede condițiile în care Comisia poate institui o taxă antidumping provizorie, articolul 9 din acest regulament precizează modalitățile de impunere a unei taxe definitive.

207. În conformitate cu articolul 7 alineatul (1) și cu articolul 9 alineatul (4) din regulamentul respectiv, aceste taxe pot fi impuse numai în cazul în care o examinare preliminară (taxă provizorie) sau o constatare definitivă (taxă definitivă) stabilește existența unui dumping și a unui prejudiciu care rezultă din acesta pentru industria comunitară și în cazul în care interesul Comunității necesită o acțiune în vederea împiedicării unui astfel de prejudiciu.

208. În temeiul articolului 7 alineatul (2) și a articolului 9 alineatul (4) ultima teză din regulamentul de bază, valoarea acestor taxe nu trebuie să depășească marja de dumping stabilită și trebuie să fie mai mică decât această marjă în cazul în care o taxă mai mică este suficientă pentru a elimina prejudiciul adus industriei comunitare.

209. Aceste dispoziții au transpus, în esență, articolele 7.1, 7.2 și 9.1 din Acordul antidumping.

210. În observațiile formulate¹²⁰, reclamanta susține că, în Regulamentul nr. 1644/2001, Consiliul a constatat existența unui nivel de dumping mai mic în ceea ce privește importurile originare din India. De asemenea, aceasta susține că, în Regulamentul nr. 160/2002, Consiliul a stabilit că nu exista dumping în ceea ce privește importurile originare din Pakistan. În opinia reclamantei, condițiile impuse de regulamentul de bază nu erau, așadar, îndeplinite în momentul instituirii unei taxe antidumping definitive în cadrul regulamentului în litigiu. În consecință, Ikea consideră că autoritățile comunitare ar fi trebuit să aplice retroactiv aceste regulamente și să prevadă rambursarea taxelor antidumping plătite în temeiul regulamentului în litigiu. În lipsa unei astfel de rambursări, aceasta susține că regulamentele subsecvente încalcă principiul proporționalității în măsura în care industria comunitară ar fi beneficiat de o protecție mult mai mare decât era necesar.

211. Trebuie, așadar, verificat dacă, prin faptul de a nu fi prevăzut rambursarea sumelor achitate în temeiul regulamentului în litigiu, autoritățile comunitare au acționat într-un mod incompatibil cu dispozițiile

120 — A se vedea punctul 47 și următoarele.

aplicabile din regulamentul de bază și din Acordul antidumping. În acest scop, facem o distincție între, pe de o parte, Regulamentele nr. 1644/2001 și nr. 160/2002 și, pe de altă parte, Regulamentul nr. 696/2002, în măsura în care au fost adoptate pe temeiuri juridice diferite.

A — *Cu privire la validitatea Regulamentelor nr. 1644/2001 și nr. 160/2002*

212. Regulamentele nr. 1644/2001 și nr. 160/2002 au fost adoptate în temeiul Regulamentului nr. 1515/2001. Reamintim că acesta din urmă permite Comunității să asigure conformitatea unei măsuri adoptate în temeiul regulamentului de bază cu recomandările și hotărârile OSL privind măsurile antidumping.

213. Reamintim că Regulamentul nr. 1644/2001 modifică, pe baza recomandărilor OSL, concluziile privind importurile originare din India stabilite în temeiul regulamentului în litigiu. În lumina acestei reexaminări, Consiliul a constatat existența unui dumping mai mic privind aceste importuri și, în consecință, a modificat valoarea taxei antidumping instituite prin regulamentul în litigiu.

214. În ceea ce privește Regulamentul nr. 160/2002, Consiliul finalizează procedura privind importurile originare din Pakistan în măsura în care noul calcul a demonstrat că nu exista niciun dumping pentru exporturile produsului vizat realizate de o societate pakistaneză oarecare.

215. Niciunul dintre aceste două regulamente nu prevede rambursarea taxelor antidumping achitate în temeiul regulamentului în litigiu. Totuși, contrar reclamantei, nu considerăm că instituțiile comunitare erau obligate, în speță, să prevadă o astfel de rambursare.

216. Într-adevăr, articolul 3 din Regulamentul nr. 1515/2001 prevede în mod expres că „[m]ăsurile adoptate în conformitate cu [acest regulament] produc efecte de la data intrării în vigoare și nu pot fi invocate pentru obținerea rambursării drepturilor percepute înainte de această dată, cu excepția cazului în care se prevede altfel”¹²¹. După cum se explică în considerentul (6) al acestui regulament, motivul constă în faptul că recomandările și hotărârile pronunțate de OSL produc efecte numai pentru viitor. Înțelegerea impune membrului vizat numai ca acesta să se conformeze imediat recomandărilor și

121 — Sublinierea noastră.

hotărârilor, și anume la expirarea unui termen rezonabil¹²².

217. Prin urmare, având în vedere obligațiile care îi revin în temeiul Acordului de instituire a OMC, Consiliul era obligat numai să asigure conformitatea regulamentului în litigiu cu concluziile OSL. Așadar, Consiliul nu avea nicio obligație să atribuie efect retroactiv noului calcul al taxelor antidumping referitoare la importurile originare din India și Pakistan.

B — Cu privire la validitatea Regulamentului nr. 696/2002

218. Contrar Regulamentelor nr. 1644/2001 și nr. 160/2002, Regulamentul nr. 696/2002 nu a fost adoptat pentru a modifica regulamentul în litigiu din perspectiva recomandărilor și a hotărârilor OSL. Acest regulament nu face decât să *mențină* taxa antidumping definitivă instituită la importurile indiene, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 1644/2001. Această reexaminare, întemeiată pe articolul 11 alineatul (3) din regulamentul de bază, avea drept unic obiectiv să adapteze, pentru viitor, taxele antidumping instituite la importurile de lenjerie de pat în urma abrogării măsurilor privind importurile originare din Pakistan și

a expirării măsurilor privind importurile originare din Egipt¹²³. În consecință, considerăm că, în cadrul acestei reexaminări, Consiliul nu avea obligația să prevadă rambursarea taxelor achitate în temeiul regulamentului în litigiu.

219. Având în vedere toate cele de mai sus, considerăm, așadar, că autoritățile comunitare nu au acționat într-un mod incompatibil cu dispozițiile aplicabile din regulamentul de bază și din Acordul antidumping prin faptul că, în regulamentele subsecvente, nu au prevăzut rambursarea taxelor antidumping achitate în temeiul regulamentului în litigiu.

VII — Cu privire la consecințele care decurg din lipsa de validitate a regulamentului în litigiu

220. Prin intermediul celei de a cincea întrebări, instanța de trimitere solicită Curții, în esență, să precizeze modalitățile de rambursare a taxelor antidumping achitate în temeiul regulamentului în litigiu.

¹²³ — Această reexaminare era necesară în măsura în care determinarea prejudiciului și a legăturii de cauzalitate, stabilită în regulamentul în litigiu, era întemeiată pe examinarea efectului comun al importurilor din India, Egipt și Pakistan [a se vedea considerentul (3) al Regulamentului nr. 696/2002].

¹²² — A se vedea în special articolul 21 alineatul (3) din înțelegere.

221. În ceea ce privește stabilirea valorii taxelor antidumping care trebuie rambursate, considerăm că aceasta este o obligație care revine instituțiilor competente ale Comunității în temeiul articolului 233 CE. Într-adevăr, în temeiul unei jurisprudențe constante, acestea din urmă sunt obligate să ia toate măsurile impuse de executarea unei hotărâri preliminare¹²⁴.

222. În măsura în care am constatat lipsa de validitate a articolului 1 din regulamentul în litigiu, întrucât prin acesta se aplică o metodă greșită de calcul al marjei de dumping, considerăm că autoritățile comunitare competente ar trebui să reexamineze regulamentul în litigiu și, pe baza informațiilor colectate în cursul anchetei inițiale, să recalculeze marja de dumping pentru importurile originare din India, Egipt și Pakistan.

223. În cazul în care se constată că marja efectivă de dumping pe baza căreia au fost achitate taxele definitive este eliminată sau redusă la un nivel inferior taxei antidumping plătite, va fi de competența autorităților competente să modifice, în consecință, valoarea taxei antidumping instituite prin regulamentul în litigiu și să comunice

autorității naționale competente valoarea taxelor antidumping care trebuie rambursate.

224. În ceea ce privește persoanele care pot obține rambursarea, considerăm că orice importator care a achitat taxe în temeiul regulamentului în litigiu trebuie să poată formula o cerere de rambursare, în temeiul articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază, dacă se dovedește că, în momentul în care au fost plătite, taxele antidumping în cauză nu erau datorate în mod legal.

225. Într-adevăr, articolul 11 din acest regulament, intitulat „Durata, reexaminările și restituirile”, prevede la alineatul (8) că „un importator poate cere rambursarea taxelor percepute atunci când se demonstrează că marja de dumping pe baza căreia au fost achitate taxele a fost eliminată sau redusă la un nivel inferior nivelului taxei în vigoare”.

226. Considerăm că domeniul de aplicare al acestei dispoziții nu este limitat numai la ipotezele în care Comisia inițiază o procedură de reexaminare în temeiul articolului 11 alineatele (2)-(7) din regulamentul respectiv. Prin urmare, considerăm că o astfel de dispoziție ar trebui să poată acoperi și cazurile în care, în urma unei hotărâri a Curții prin care se constată lipsa de validitate a metodei utilizate pentru calculul marjei de dumping, se constată că aceasta a fost eliminată sau redusă.

124 — A se vedea în special Hotărârea Tribunalului din 20 mai 1999, H & R Ecroyd/Comisia (T-220/97, Rec., p. II-1677, punctul 49).

VIII — Concluzie

227. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții să răspundă la întrebările adresate de High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, după cum urmează:

- „1) Articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 2398/97 al Consiliului din 28 noiembrie 1997 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de lenjerie de pat din bumbac originare din Egipt, India și Pakistan este lipsit de validitate în măsura în care Consiliul, pentru a stabili marja de dumping pentru importurile în cauză în prezentul litigiu, a aplicat metoda «reducerii la zero» a marjelor de dumping negative în funcție de model.
- 2) Instituțiile competente ale Comunității Europene au obligația să adopte măsurile impuse de executarea prezentei hotărâri preliminare.
- 3) Importatorii care au achitat taxe în temeiul Regulamentului nr. 2398/97 trebuie să poată formula o cerere de rambursare, în temeiul articolului 11 alineatul (8) din Regulamentul (CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene.”